

MIDNATTSROPET

HUMANISTISK ELLER BIBLISK
MÄNNISKOSYN?

Sidan 6

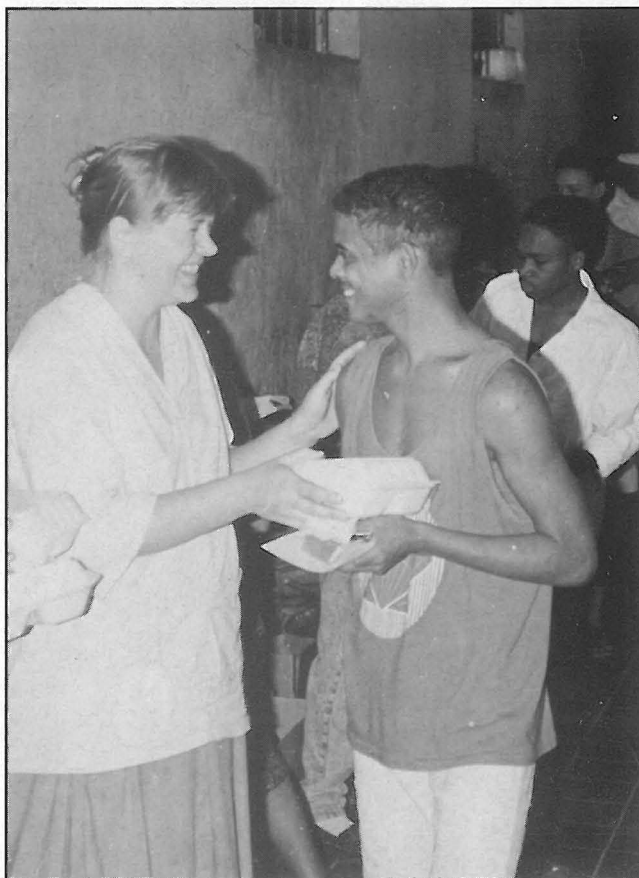
Missionsrapport från Dominikanska Republiken:

—TRON PÅ GUD FÅR OSS ATT FORTSÄTTA!

Bland annat arbetet i fängelset Victoria, Santo Domingo, är den viktigaste delen av missionsarbetet i Dominikanska Republiken. Arne Imsen var den som initierade fängelsemissionen. Han satte sig in i lagar och processförfarande för att bättre kunna bistå orättfärdighetens offer.

Idag finns inte möjlighet för Arne Imsen att personligen delta i arbetet. Ett flerårigt inreseförbud av hittills icke redovisade skäl, lägger hinder i vägen. Men arbetet fortskrider efter de riktlinjer som dragits upp.

I oktober 1989 avvisades Arne Imsen, pastor för maranataförsamlingen i Stockholm, från gränsen till Dominikanska Republiken. Arbetet i fängelset omfattade vid den tidpunkten tre personer, Carlos Pena Roa, Artemis Reyes Gonzalez och Marcelino Segura Medina som hade suttit fängslade i 11 år utan att få sin sak rättsligt prövad. Arne Imsen gjorde stora ansträngningar för att komma tillrätta med de problem, som infann sig i samband med

Karin Widén i färd med att dela ut missionscentrets gåvor i Victoria-fängelset.

detta så komplicerade rättsfall. Myndigheterna uppfattade agerandet, förfrågningarna och undersökningarna omkring dessa tre, som politiska ställningstaganden och försök att anklaga landets domstolsväsende för korruption eller godtycke. Det var den

troliga orsaken till att Imsen sedan inte fick komma in i landet. Ännu idag – mer än tre år senare, har inreseförbudet inte hävts, och vad mera är, ännu har ingen förklaring givits varför det uppkom.

Naturligtvis hade detta återverkningar på hela missionsarbetet, inte bara i fängelset. Svårigheter av olika slag, såsom misstänksamhet, ibland föranledd mer av missförstånd än av ond vilja, mötte. Åtgärder av tvivelaktig karaktär sattes in och det såg ut som om missionen i fängelset inte hade någon reell framtid.

Men genom Guds nåd hade inget av försöken att underminera arbetet avsedd effekt. Fängelsemissionen fortsatte. Och utvecklades. Bernt Widén tog hand om arbetet och inom kort hade han en lista på hundratals personer som behövde hjälp. Eliseo – vid den tiden en av internerna – var till stor hjälp när det gällde att bistå de mest utsatta.

Under den tiden fanns en grupp juriststuderande som gärna ville göra en insats för dem som inte hade juridisk hjälp eller rådgivning. Till att börja med tittade de litet misstänksamt på kommunitetens arbete och gissade att det var sökande efter favörer eller privilegier som låg bakom. När de insåg att man arbetade med osjälviska motiv, utan

andra mål än att hjälpa, började de närma sig komuniteten och själva gå in i arbetet. Genom detta kunde fängelsemissionen utvecklas och fler få hjälp. De interner, som genom komunitetens arbete fått till stånd en rättegång, eller blivit frikända, blev själva levande vittnesbörd om att det fanns hopp.

NYTT SKEDE

Trettondagens matutdelning blev, på något sätt, en markering av ett nytt skede i fängelsearbetet. 500 matpaket delades ut och tillsammans med frukt och hygienska artiklar, kom det de sämst ställda till del. Det var de sjuka, de minderåriga och de som satt i straffcell, som fick del av gåvorna. Genom församlingar i Sverige och Norge görs detta arbete möjligt och det är en förmån att vara med och på detta sätt förmedla något av vårt överflöd till bristområden i andra länder. Belkys Rodriguez, medlem av Comunidad Maranata och snart färdig advokat, var med i fängelset och hon ger följande kommentar:

–Det var i hög grad stimulerande och överraskande för internerna, när vi kom med paketen till dem.

–Att veta att någon bryr sig om dem och vill hjälpa, blev till uppmuntran för dem.

Belkys har fortfarande en del studier kvar, men hinner vara på kontoret inne i stan, dit människor kan vända sig när de behöver juridisk rådgivning och hjälp. Arbetet bland fångarna är av den karaktären att merparten sköts vid domstolar eller i fängelset, men det är också nödvändigt att upprätta kartotek över dem som fått hjälp. Fler och fler söker sig till komuniteten och hittills är det nära 200 som fått hjälp, dvs i många fall har rättegång kommit till stånd. I vissa fall har det lett till frikännande och frihet.

Fem unga juriststuderande har genom exempel från Comunidad Maranata engagerat sig i fängelsearbetet.

Två av de mest aktiva, som kontinuerligt besöker komuniteten, är Elvin Valdez och José Ramon Toribio.

José Ramon har arbetat i fängelset i tre år. Han berättar att han, till en början var skeptisk till komunitetens arbete.

–Jag hade arbetat i en katolsk organi-

sation och börjat åka till fängelset för att sätta mig in i de förhållanden som rådde. Vad jag såg i det arbetet som verkade så fint, gjorde mig så besviken att jag slutade gå till föreningen och fortsatte själv att ta kontakt med fångar.

–Ingen gjorde något; alla bara pratade och pengarna som anslagits till hjälp åt fångar, användes till konferenser, bl a i Europa, där man diskuterade den situation som rådde.

Med den bakgrunden och erfarenheten är det förstående att José Ramon till att börja med var litet försiktig i kontakten med fängelsearbetet som Comunidad Maranata bedrev. Ganska snart stod det dock klart för honom att komuniteten arbetade seriöst, målmedvetet och utan biavsikter. Berno Widéns ständiga besök i domstolar och fängelse, övertygade om att det inte var med privilegier för ögonen som han arbetade.

INDRAGNA TILLSTÅND

Dagen efter Comunidad Maranatas insats, var fängelset stängt för besök. En vecka framåt var det totalt besöksförbud, och tillstånd som givits av myndigheterna, gällde plötsligt inte. Det jäser, slagsmål och bråk hör till ordningen för dagen och mord har också rapporterats. Det bereder svårigheter för myndigheterna att ha kontroll över fängelset med dess interner.

Över 3000 personer är inrymda på en yta som ursprungligen byggdes för

många 14–15-åringar var internerade i Victoria; något som däremot fängelseledningen ytterst ogärna ville tillstå. Nästa mål i fängelsearbetet, är att komma de minderåriga till undsättning och få en rättegång till stånd. Många sitter för struntsaker, exempelvis en 15-åring sitter inspärrad för att han stulit en tupp. Speciellt när det gäller minderåriga, är det angeläget med orientering, handledning och praktisk hjälp, så att de inte på nytt hamnar i en liknande situation.

José Ramon berättar också om den osäkerhet, som råder i stan och hur lätt man kan bli offer för orättvisan.

–4–5 gånger har polisen tagit mig. Hade jag inte haft utbildning och vetat om mina rättigheter hade jag inte klarat mig. Det anslås en viss summa pengar för varje fånge som kommer in i fängelset och det är alltså en ekonomisk fördel för anstalten att många kommer dit. (Hur pengarna sedan används och hur mycket som verkligen kommer internerna till godo är en helt annan sak!)

–Jag är verkligen oroad över situationen i vårt land, och faran är att terrorister tar rättvisan i egna händer, och vi får en liknande situation som i Colombia. En bomb här och ett illdåd där, det kan också bli vår erfarenhet med den utveckling vi har.

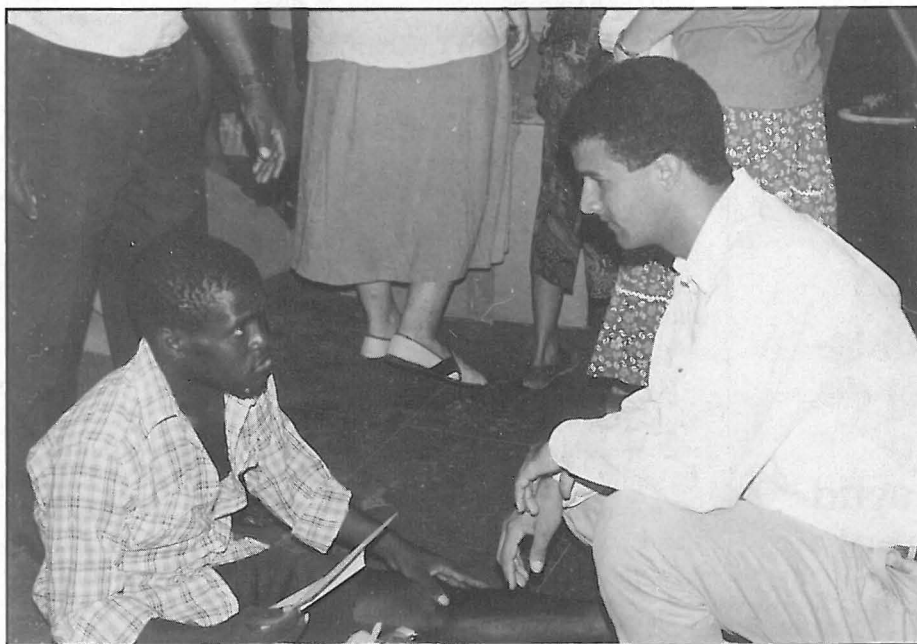
Som exempel på korruptionen berättar Toribio att Högsta Domstolen frikände en person, men poliserna vägrar att släppa honom ur fängelset. Med sådana incidenter är det svårt

för dominikaner att tycka att rättvisan fungerar som den ska. Hela tiden jäser och pyr det; misstänksamhet och oro växer, frågan är troligen inte OM utan NÄR det bryter ut terroristaktioner eller inbördeskrig.

Det är tron på Gud som gör att våra vänner fortsätter arbetet. Trots praktiska problem och andra svårigheter, fortsätter Comunidad Maranata att proklamera, förkunna frälsning – i ord och gärning visa att det trots allt finns hopp. Indivi-

den kan fortfarande nås av evangelium, det enda budskap som kan frälsa, och sätta människor i frihet.

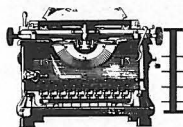
REPORTAGE:
ULLA NÄSHOLM
FOTO:
BERNO WIDÉN

Elvin, en juristikstuderande som hjälpt komuniteten mycket, tillsammans med en av fångarna.

800. Inga sångar är tillåtna, nyanlända fångar föses bara in och får klara sig bäst det går. Ibland förlorar polisen kontrollen över situationen och man måste som i detta fall, stänga en tid framåt. En vecka senare var ordningen så pass återställd att besök tilläts.

Vid besöket i fängelset, befanns att

ARNE
IMSEN*Ännu en gång:***VAKNA,
DU SOVANDE
KRISTENHET!**

I vår tid håller väckelserörelserna på att passiviseras och successivt förvandlas till stabila kyrkosamfund.

Det är hög tid att rensa predikstolarna från allt vetenskapligt docerande, för att oförfalskat och rakt på sak kunna proklamera för folket de livgivande sanningarna om synd och nåd, himmel och helvete.

Vi lever i experimentens gyllene tidsålder. Människan förökar ständigt sina kunskaper, utforskar synliga och osynliga världar och för fram revolutionerande upptäckter. På alla områden sker omprövning. Ingenting får stå oberört av den vetgirige elitforskare, som förmodligen i de flesta fall arbetat intensivt och osjälviskt för att

förbättra mänsklighetens livsvillkor, men i stället nödgas konstatera att deras lysande bragder i verkligheten blivit ett globalt hot om utrotning och förintelse.

Religionen är en maktfaktor i alla kulturer. Människan är obotligt religiös. Det går inte i längden att med materiell välfärd söva ner, eller politiskt våld undertrycka hennes behov av att tillbedja något eller någon.

I realiteten har väl människans situation komplicerats och inte förbättrats ett enda dugg. Det är väl bara så att hon har skaffat sig ökad kunskap om och rivit ner alla mer eller mindre berättigade hinder för materiell och sinnlig njutning. Men hon har samtidigt degraderat sig själv och offrat hängivet åt lägre gudar. Gamla tabun har ersatts av nya.

Församlingen representerar en värld, som ej kan utforskas eller mätas med mänskliga instrument, och det är församlingens uppgift och skyldighet att helt opåverkad av religiösa trender och modenycker och "vetenskapliga" rön förvalta och frambära ett sunt och oförfalskat evangelium.

Man talar ofta, och i många sammanhang, om den sekulariserade människan, och det är väl uppenbart att kristendomen har förlorat mycket av sitt tidigare inflytande över den stora människomassan. Det har alltid sagts av motståndare, att väckelsekristendomen är bakåtsträvande, kultur- och livsfientlig. Därför har den i alla tider mötts med misstänksamhet och

förakt. Men hur är det i vår tid, då väckelserörelserna håller på att passiviseras och successivt förvandlas till stabila kyrkosamfund? Jo, kristenheten anpassar sig och retirerar, trots ett på många sätt manifesterat tilltagande religiöst behov hos den breda massan. Det faktum att kristenheten förvärldsligas och moderniseras, får absolut inte uppfattas som kristendomens sönderfall.

De etablerade kyrkorna har uppenbarligen mycket liten attraktionskraft. Istället ser vi hur religiösa villfarelser förmår engagera

och påverka olika folkskikt. Det märkliga, eller kanske hellre, det typiska, är ju att sedan kyrkorna gjort sig av med den kristna anstöten, har de förlorat folket och därmed möjligheten att utöva ett direkt kristet inflytande. Skall kristendomen få en chans att bevisa sin övernaturliga kraft, måste förkunnarna verkligen först övervinna sina akademiska komplex och bli apostoliskt evangeliska. Det är löjligt att försöka dölja den anpassade kristendomens gapande tomhet med konst, musik, idrott, kultur, idealism och filosofi. Denna "mångfacetterade" kyrklighet skall visserligen passa för alla och är imponerande, men den är i allra högsta grad inkonsekvent och frälsar naturligt nog ingen. Och här ligger den stora tragiken.

Det är hög tid att rensa predikstolar-

na från allt vetenskapligt docerande för att oförfalskat och rakt på sak kunna proklamera för folket de livgivande sanningarna om synd och nåd, himmel och helvete. Då korsets dramatik och uppståndelsens kraft åter kommer in i gudstjänsterna, blir det nog många upprivande, men underbart frälsande väckelsemöten för skaror av människor, som fortfarande föredrar ett klart och rakt bibelsvar på frälsningsfrågan.

De kristnas passivitet och vanmakt har givit religiösa villfarelser fri lejd. Medan det teoretiseras om det pluralistiska samhället, flyttar katolicism, spiritualism, mormonism och andra sakrala och ockulta fenomen outhärligt fram sina gränser. En del är gamla och väl kända företeelser, som håller på att återerövra förlorade domäner. Andra är nya, men förutsagda och känns lätt igen från bibelns religionskarta över den yttersta tiden. Samtliga borde möta ett envetet och förintande motstånd från en enad kristen front.

De andliga ledarna är emellertid bildade och demokratiskt fostrade män, som hellre väjer undan för törnar, än kastar sig in i impopulära strider för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga. Det är helt följdriktigt; ty Jesus har givit oss en klar karaktäristik av dessa förhållanden. Människorna blir alltmera vidskepliga, får allt lättare att tro på fantastier och låter sig viljelöst föras bort till avgudarna.

Allting blir alltmer överdrivet, överkligt och omänskligt i en förljugen värld, som helt är i den ondes våld. Hela släktet bereds av den avgrundsväckelse, vars slutidol är den mångomtalade makt- och övermänniska, som med den falska religionens och den beundrade vetenskapens alla maktmedel får mänskligheten på knä i tillbedjan.

Vakna, du sovande kristenhet!

Ovanstående ledare publicerades första gången i Midnattsropet i november 1969. Den är sålunda bårtåt ett kvart sekel gammal, men aktuell som om den skulle ha skrivits idag. Artikeln är angelägen, och publiceras därför igen med några smärre förändringar.

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA TEL 08-627 55 55
ANSVARIG UTGIVARE: Arne Imsen
I REDAKTIONEN: Arne Imsen, Stina Fridolfsson,
Ulla Näsholm, Hans Lindelöw.
LAYOUT: Johannes Quisth
UTKOMMER 6 GÅNGER OM ÅRET.

*Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress.
Gåvor till tidningen och litteraturmissionen mottages tacksamt
på pg. 48 64 64-8.*

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Deet sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

Omslagsfoto: © Hans Skoglund/Bild & Fakta

i DETTA NUMMER...

**ULLA NÄSHOLM/TRON PÅ GUD FÅR OSS
ATT FORTSÄTTA!**

*En missionsrapport från de kämpande syskonen i
Dominikanska Republiken, ett land i djup kris.*

2

JAN EGIL HAFSAHL/RÄTTEN ATT LEVA

*En skakande artikel om eutanasi, dödshjälp, i historia och
nutid.. Var går gränserna? Hur skall en kristen ställa sig?*

6

**ISAIAS RODRIGUEZ/GENOM LIDANDE
TILL SEGER**

*Ett inspirerande budskap från broder Isaia från Dominikanska
Republikens som besökte Stockholm under vintern.*

12

**HANS LINDELÖW/KAMPEN FÖR
UPPENBARELSEN**

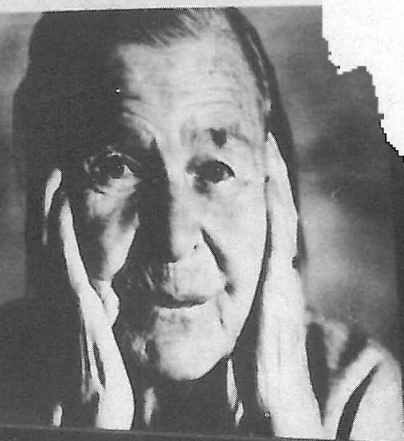
*Bibelstudium med Daniels bok som utgångspunkt.. Vad är
viktigast; att värna om våra rättigheter eller lyssna till Guds
röst?*

18

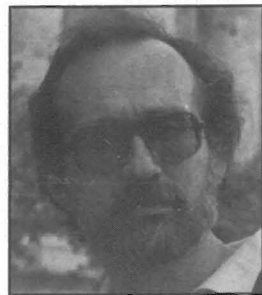
...OCH NATURLIGTVIS
MYCKET MER!

RÄTTEN ATT LEVA

De gamla kostar
för mycket.
Stäng långvårde
och låt dem dö.

AV
JAN EGIL
HAFAHL

■ ■ ■ En kristen är skyldig att värna om det mänskliga livet utifrån budet "Du skall icke dräpa". Det innebär generell respekt för sitt eget och andras liv, och om ansvar för att det blir beskyddat mot olika angrepp

I NT möter vi det starka ordet om att inte hela världen kan uppväga värdet av en enda människosjäl. (Matt. 16:26) Grundtextens ord "psyche" betyder egentligen "liv" eller "själv" och representerar själva livscentrum; det levande jaget. Att "taga skada till sin själ" betyder faktiskt: att fördärva sitt egentliga jag, att förspilla sitt liv; kasta bort det i ingenting.

Ett "ja" till livets okränkbarhet måste få konsekvenser: i fråga om abort, dödshjälp, självmord, krig, militärtjänst och andra liv/död-problem.

Man kan däremot knappast gå till attack mot abort och eutanasi utan att samtidigt rikta sökljuset mot de moraliska värderingar i samhället som bidrar till att föra den havande kvinnan in i en förtvivlad abortsituation – eller den gamla, socialt döda och åsidosatte, in på tanken om att "det hade varit bättre om allt varit slut".

Vi har ingen rätt till att höja pekfingeret, om vi inte samtidigt, med vårt eget liv som insats, är villiga att göra vårt yttersta för att genom kärlek och medkänsla erbjuda en alternativ lösning på problemen. Som kristna bör vi ta praktiskt ansvar för människors fysiska behov.

Tro utan gärning är en död tro.

Avsaknaden av rättsskydd för det ofödda livet, leder lätt till glidning i synen på andra grupper; speciellt gamla och kroniskt sjuka. Det är en logisk och naturlig konsekvens av vår lagstiftning, att vi nu upplever ett ständigt hårdare krav på s.k. "fri dödsbarn", såväl i livets första som sista fas.

Medan debatten har pågått i Europa och USA sedan sekelskiftet, med endast små krusningar på etikettens yta har debatten nu på allvar nått Skandinavien.

En historisk infallsvinkel

Fortid och det närvarande ligger inte nödvändigtvis i motsättning till varandra som vi lätt föreställer oss. Allt närvarande, både på det personliga och det kulturella planet, har ett element av forntid i sig, av historia i en eller annan form. I ett personligt förhållande till det närvarande; än om det kan verka aldrig så spontant, bär vi något av forntiden, av tidigare erfarenheter; ja, av vår barndom, som den har varit med att forma vår hållning och våra reaktioner. Det är inte annorlunda i den kulturella samtid vi har fått in på oss; den är aldrig bara "samtid", än om den kan verka specifikt ögonblicksbestämd. Varje situation har sina förutsättningar, sina rötter. För att göra förståelse möjlig av dagens abort- och eutanasidebatt, är därför den historiska infallsvinkeln ett viktigt hjälpmedel.

Från antiken till Darwin

Redan i den antika världen var dödsbarnsproblematiseringen uppe i debatt.

Den grekiske historieskrivaren Plutark, berättar från Lykurgos' Sparta att "svaga och vanskapta barn blev sända bort till Apotheai, 'utsättningsplatsen', för att dö, då varken staten, föräldrarna eller barnet självt hade någon glädje av att det fick leva."

Aristoteles gick in för att sätta ut förkrympta barn i skogarna, och ett liknande passus finns i Platons verk "Staten": "...ofärdiga eller missbildade bör sättas ut, som det passar, på en hemlig och okänd plats".

Seneca ansåg i sin avhandling om vreden att det var "helt i överensstämmelse med mänskligt förnuft att avliva skröpliga och vanskapta, för att på det sättet skilja det onyttiga från det som är sunt."

Medan den första kristna församlingen, urförsamlingen, på det bestämdaste fördömde att ta liv, vare sig det gällde krig, dödsstraff eller sjukdom, kom kristenhetens uppfattning igenom historien att starkt avvika från sin upprinnelse.

Både den katolska kyrkan, som exempelvis munken Roger Bacon på 1200-talet, och senare protestantiska teologer, gick in för aktiv eutanasi.

Martin Luthers berömda bordssam-

tal ("Tischreden"), innehåller flera klara appeller om att "vanskapta och monster borde dränkas med en kvarnsten om sin hals, då sådana idioter inte är något annat än ett stycke kött (en carnis masse), eftersom det inte finns någon själ därinne."

Den engelse filosofen och statsmannen Thomas More, anbefallde "avlivning av människor som är dödsjuka eller som på grund av lidanden och hjälplöshet har blivit en börda för andra och sig själv", ("Utopia", 1516), och den betydande filosofen Francis Bacon introducerar begreppet eutanasi (ett grekiskt ord som egentligen betyder "en god död") då han i sin ivriga argumentation för aktiv dödsbarn år 1605 förklarar att "läkarens uppgift är att lindra smärta, inte bara när en sådan lindring kan leda till helbräddagörelse, men också när den tjänar till att förbereda en god och lätt övergång..."

Vår egen tids "humana" begrundan för aktiv dödsbarn ligger snubblande nära Bacons argumentation.

Debatten om aktiv dödsbarn på slutet av 1800-talet och i början av vårt århundrande, var ett resultat av flera olika strömningar.

Socialdarwinismen

Charles Darwins inflytelserika verk "On the Origin of Species by Means of Natural Selection" (Om arternas uppkomst), från 1859, kom att påverka många, inte bara inom biologin och teologin, men också inom antropologiska riktningar, från humanitära och sociala, till rent rassistiska.

Darwin själv lät inte konsekvenserna av sina teorier gälla människans härstamning för rän 1871, då boken "The Descent of Man and Selection in Relation to sex" (Människornas härstamning och könsbestämningen) utkom. Under

tiden hade andra tagit hand om Darwins teorier, och följt dess logiska konsekvenser.

Redan år 1863 utkom skriften "Evidence as to Man's Place in Nature" av zoologen Thomas Huxley, där Huxley konstaterade att de människoliknande aporna var de djurarter människan

hade utvecklat sig från.

På tysk mark kom biologen och filosofen Ernst Haeckel till samma konklusion. I boken "Generellen Morphologie der Organismen" (Den biogenetiska grundlagen), från 1866, förklarar Haeckel ingående den naturliga selektionens "aristokratiska princip", där de duktigaste i livskampen segrar.

Tankarna om selektion (utväljelse, utrensning), blev den s.k. socialdarwinismens flaggskepp – inte bara med tanke på naturens gång, men också på områden som det mänskliga samhället, ekonomi, arbete, rätt och moral.

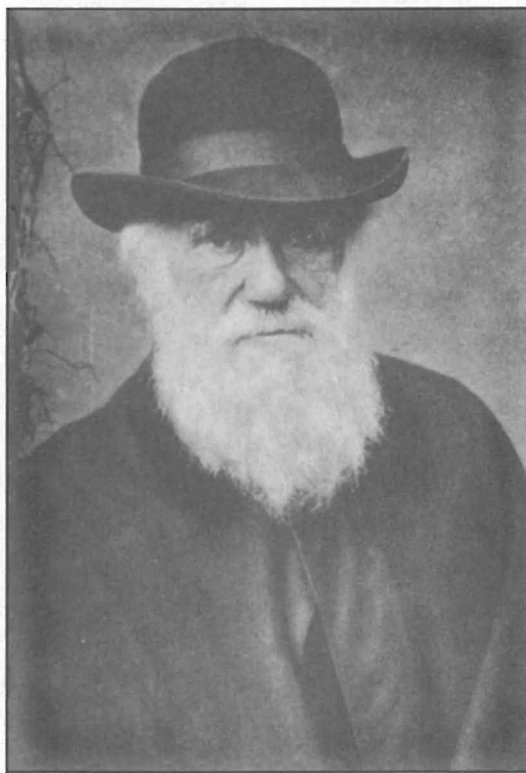
I ett häfte utgivet av den tyske industriherren Alexandter Tille, "Volksdienst. Von einem Sozialaristokraten", 1893, möter vi den rendyrkade socialdarwinismen: "De begåvade och duktiga i samhället skall få det de behöver till överflöd, medan var och en som är efterbliven skall få dess mindre, så han går i botten...", och han fortsätter: "det finns personer, vars andliga gåvor redan från födseln, eller av en eller annan orsak senare i livet ligger så långt under genomsnittsnivån, att de omöjligen kan anses vara fullvärdiga medlemmar av det mänskliga samhället. De svaga, onyttiga individerna skall inte hjälpas, utan utrotas långsamt men säkert."

Livsovärdigt liv

Den skrift som väckte mest uppmärksamhet och debatt i början av detta århundrade, var "Die Freigabe der Vernichtung lebensunwerten Lebens" (Frigörande av rätt till att ta livsovärdigt liv) av Karls Binding och Alfred Hoche. (1920)

Båda författarna var väl ansedda universitetsprofessorer – Binding professor i rättsvetenskap i Basel och Leipzig, dessutom hovrättsdomare – hans medförfattare Hoche, son av en präst, var professor i psykiatri och neuropatologi i Freiburg.

I skriften heter det bl.a.: "...tänker man på ett slagfält med döda i tusentals, eller en bergbrytning där en gruvexplosion har begrävt hundratals av flitiga arbetare, och jämför detta med våra idiotinstitutioner och den omsorg

■ Charles Darwin

för de levande inspärrade som blir inspärrade där, blir man djupt skakad över det fruktansvärda missförhållandet mellan massoffer av mänsklighetens dyraste egendom å ena sidan, och den bästa behandling, inte bara av absolut värdelösa, men också av de negativa existenser, å den andra."

Författarna talar vidare om människor som inte längre är till någon nytta i den mänskliga gemenskapen, och använder klara uttryck för vad de menar: människor som bara är "tomma människofodral", "ballastexistenser", "en fjärdedels- och en åttondelsmäniskor" och "defekta människor" – individer som borde avlivas på ett smärtfritt sätt, till det bästa för dem själva och deras anhöriga.

Nobelpristagaren i medicin, Alexis Carrel, en fransk-amerikansk kirurg och fysiolog, utgav år 1935 boken "Man the Unknown",

Carrels tankar hade klara paralleller till Bindnings/Hoches verk. I boken säger han bl.a.:

"...som vi redan har påpekat, krävs det väldiga summor för att hålla fängelset och sjukhus för sinnessjuka i stånd. Varför ska vi bevara dessa onyttiga och skadliga väsenden? De som har mördat, rånat, bortfört barn, tagit sparpengarna från de fattiga eller lurat allmänheten i viktiga frågor, borde på ett humant och försiktigt sätt expedieras i små institut utrustade med gas för en smärtfri död."

I en tidningsintervju kommenterade han sina synpunkter så här: "Sentimentala fördomar bör inte stå i vägen för civilisationen. Det är min mening att inte bara obotligt sjuka, men imbecilla, vaneförbrytare och hopplöst sinnessjuka, försiktigt och smärtfritt bör expedieras."

Nationalsocialismen

Hos Carrel såväl som hos Binding och Hocke, spelade de nationalekonomiska aspekterna en betydande roll i den prioriteringsskala som lades till grund för att låta "livsovärdiga" individer bli offer för aktiv döds hjälp. Detta är betydelsefullt, då den formen för räntabilitetstänkande med begärelse övertogs av den framstörande nationalsocialismen i Tyskland, där de omnämnda författarnas idéer inte för-

■ Adolf Hitler

blev en skrivbordsprodukt, utan i allra högsta grad blev aktualiserade och utprovade i Det tredje riket.

En av Alfred Hoches elever var den senare ledande naziläkaren Werner

Heyde, som från 1939 blev en av huvudorganisatörerna bakom eutanasi-morden vid psykiatriska och socialmedicinska institutioner över hela Tyskland. Heyde, som för övrigt var professor vid den medicinska fakulteten i Würzburg, fick bistånd av Hitlers egen livläkare, "eutanasi-kommissarie" Karl Brandt och Philipp Bouhler (Chef der Kanzlei des Führers").

Läkare och barnmorskor blev anmodade att anmäla till hälsomyndigheterna barn upp till tre år med bl.a. följande svagheter: "mongolism, missbildningar av alla slag, om något saknas på någon led och kroppsdelar, öppningar i huvudet eller ryggraden, förlamningar, inklusive cerebrala pares med spastiska ryckningar, blindhet och dövhet." Det var riksurvalet som med sin fackliga kommission av de tre medicinerna avgjorde om ett dödligt ingrepp skulle företas: ett + (plus) för avlivning, och ett - (minus) för fortsatt behandling blev satt på arbets-schemat. Barnets anhöriga blev inte tillfrågade.

Senare blev förordningarna utvidgade till att gälla barn och ungdom upp till 17 år. Också friska barn, vilkas "sjukdom" bestod i deras rastillhörighet (zigenare, färgade och judar) blev från 1943 överförda till "blandrasavdelningen" Hadamar vid Limburg och dödade.

"Gnadentod"

"T-4" och "14f13" är stickord när det gäller nazismens eutanasiaktioner gentemot vuxna människor.

"Gemeinnützige Kranken-Transport GmbH" (Kompaniet för barmhärtighetstransport av sjuka), förestod transporten av patienter från sjuk- och be-

gram som, enligt Nürnbergprocesserna, bl.a. innehöll "stor höjd, upphetsning, avkylning, malaria, smitt- och gulsot, senapsgas, saltvatten, brandbomber, kotor - transplantationer och sterilisering."

Den begåvade läkaren Joseph Mengele hade en särdeles rik reserv av forskningsobjekt att förse sig med i sitt gigantlaboratorium - Auschwitz.

"Gnadentod", nådesdöd, var det humana täcknamnet för de brutala avrättningarna av "mindrevärdigt liv" på kommando och under beskydd av der Führer, Adolf Hitler personligen.

Slutningseffekten.

"Aldrig mer", löd parollen år 1945. Dödshjälpsdebatten hejdades, och Europa ansåg sig moraliskt och ideologiskt vaccinerat mot varje form av inhumana övergrepp.

Efterkrigsåren och tiden fram till idag vittnar med all tydlighet att den som intet lär av historien får uppleva historien i repris:

Då eutanasi igen stod på dagordningen, bar den helt visst en kapp av humanism och kärlek till nästan, men råheten, skamlösheten och hänsynslösheten ligger lika fullt under ytan. Cynismen blir konkretiserad i ett samhälle där rättsskyddet för livet är pulveriserat, och allt är underlagt individens villkorliga dom.

Hela vår kultur är behärskad av en självständighets-, självbestämmande- och självlaggivnings-ideologi.

Vi har trätt över tröskeln till det Nietzsche i sin tid kallade "Umweltung aller Werte", en omvärdering av alla värden, etiskt, moraliskt, kulturellt och socialt. Det som är förbjudet idag, kan mycket väl tänkas vara lovligt i morgon.

Grundpelarna i västvärldens etik har fått betydliga sprickor. Vi kan bara ana hur omfattande raset kommer att bli och vad en legalisering av aktiv döds hjälp kan föra med sig. Gränsen mellan legaliserat havandeskapsavbrott och eutanasi är hårfin. Aktiv döds hjälp för "obotligt" sjuka generellt, öppnar för att gälla rätt till att avsluta ett "oacceptabelt" eller "meningslöst" liv utan närmare definition i nästa instans.

Slutningseffekten förnekar sig aldrig.

Barn, ungdom och ålderdom

Vi önskar att både livet och döden

handlingsanstalterna till dödslägren. Intressanta objekt som "tvillingar, dvärgar, puckelryggiga, zigenare, judar och andra asociala element" ingick också i ett utbrett forskningspro-

skall vara "värdigt". Föreställningen om vad som är ett "värdigt liv", präglas av välfärdssamhällets ideologi: Vi skall förverkliga oss själva som enskilda individer genom ett funktionsfriskt, smärtfritt och, utåt sett, välordnat liv. Lidande, smärta, funktionslyten, blir i det steriliserade perspektivet bara främmande element som ovärdiggör våra liv. Denna förnekelse av livets naturgivna realiteter är livsfientlig, och går framför allt ut över de svagaste i samhället.

Vi har hamnat i en tankegång på alla livets områden att det bara är mängden av materiellt gott som räknas – i form av vad den enskilde kan pressa ut till egen vinning i det vi kallar det yrkesaktiva livsavsnittet – med det samtidiga resultatet att barn och äldre föses längre och längre ut i periferin.

Barn- och ungdomssituationen återspeglas i den s.k. "ungdomskulturen", karaktäriserad av två roller, nämligen förbrukarrollen och rollen som samhällets framtid, med den följden att all satsning sker utifrån vad barnet ska bli, inte utifrån vad det är.

Ett skrämmande enskilt symptom på den förväntningspress som vilar tungt på den unge, är den dramatiska ökning av självmordsstatistiken i vårt land, bl.a. för åldersgruppen 15–20 år – och det inte först och främst bland dem som har gällt för att vara välanpassad ungdom.

På den andra sidan av den "effektiva" och succésträvande mittgenerationen av 40/50-åriga feminina män av båda könen, finner vi den äldre generationen.

Vi talar om "äldringssvågen" på samma sätt som syndafloden.

Ordet "älderdom" ger bara associationer till ett tillstånd av saknad, och är endast upptaget av allt vad 80-åringen har mistat; aldrig vad han har av livskvaliteter som han inte hade tidigare.

Det är illa ställt med ett samhälle som likställer levnadsvisdom med malkulor.

Om vi bara identifierar människan med nyttovärde i kronor och ören, kommer vi alla att förlora på längre sikt – för detta att vara "effektiv" går över på samma sätt som det att vara "vacker", "attraktiv" och "i sin bästa ålder".

"Det finns inget ovärdigt liv", var ett annat av efterkrigstidens slagord.

Dagens krav på en "värdig död", innehåller med nödvändighet tanken på ett "ovärdigt liv". Det "ovärdiga livet" definierat utifrån kriteriet: "Att vara till börda för omvärlden", tenderar smärtsamt den nazistiska hörnstensfilosofin om övermänniskor och undermänniskor.

Begreppsförvirring

Det finns inget juridiskt eller moraliskt tvivel om att den korrekta beteckningen för det som idag kallas "aktiv dödshjälp" är "överlagt mord" eller dråp, beroende av omständigheterna. I denna sak har ordens bruk blivit ett aktivt verkande medel i debatten. Anhängarna av aktiv dödshjälp har lyckats med det propagandistiska mästestycket att få "dråp" att övergå till att bli betecknat som "aktiv hjälp". Det språkbruket är en våldtäkt på begreppen. Också uttrycket "medlidande" har genomgått en oförlätlig förvanskning. I försvaret av dödshjälp begagnas ett slags barmhärtighetsbegrepp som går ut på att ju mer man kan reducera lidandet, dess barmhärtigare är man. När denna vantolkning av en urgammal, biblisk etik sträcker sig så långt som att klippa livstråden, har utövarna mist all kontakt med ett hävdvunnet medlidandesbegrepp. I förbindelse med en annan människas lidande, vill medlidandet säga att man lider med anhöriga – och icke att man med ingrepp avslutar lidandet.

"Bestämma över sin egen död"

Många av dagens anhängare av aktiv dödshjälp kommer att betrakta min historiska genomgång som föga adekvat, och min hänvisning till den nazistiska ideologin som missförstådd problemställning.

"Nazisternas utrotning av så kallade mindervärdiga individer var statens angrepp på individen och människans autonomi. Rätten till sin egen död är precis det motsatta, nämligen ett för-

svar för individen och dess självständighet, mot statens påbud om att leva livet till varje pris".

Detta är huvudtanken i den kanske mest uppmärksammade boken i ämnet, utgiven i modern tid: "Manifeste pour une mort douce" (Manifest för en mild död), skriven av Roland Ja-

card och Micheel Thévoz, Paris, 1992. Boken är en flammande kampskrift, där författarna starkt argumenterar för människans solklara rätt till att själv bestämma, inte bara över sitt eget liv, men också över sin död.

Den historiska genomgångens irrevelans är alltså bevisad därigenom att kravet om fri döds-hjälp är framställt å deras vägnar som utifrån eget och självständigt beslut önskar dö – och inte utifrån andras vilja eller strävan.

Var står vi idag?

Den nya praxis med självbestämd eutanasi har sin upprinnelse i Holland, där flera läkare öppet har gått ut och förklarat att de hjälper patienter som efter egen begäran önskar dö. Eutanasi är fortfarande förbjudet enligt holländsk lag, men lagen är "sovande", och åtalsmyndigheterna underlåter att behandla inrapporterade ting. (Obs! Lagförslag som legaliserar eutanasi under vissa betingelser, har när detta publiceras, gått genom!)

Narkosläkaren Pieter Admiraal, en av de främsta förespråkarna för självbestämd eutanasi, har gjort iordning en "metodbok", med recept på hur man kan hjälpa en människa att dö på det behagligaste sättet. Vid den mest använda metoden ger man först en morfinspruta så att patienten slappnar av och sover, och därefter en lagom dos curasit, så att andningsorganen blir förlamade.

Det beräknas att mellan 6000 och 18000 människor varje år mottar sådan dödshjälp, dvs. mellan 5% och 15% av alla som dör i Holland. Dödsregistret registrerar nu också dem som har bett om – och fått – dödshjälp, och antalet är ca. 3000. Det betyder att från 3000 till möjligen 15000 holländare varje år dör genom eutanasi, utan att själv ha bett om det – ett långt större antal än Hitlers eutanasi-program opererade med i sina stormaktsdagar.

Det kan vara intressant att märka att överläkaren Stein Husebø, som kasta-

dödshjälp genom att i norsk TV berätta att han gett en klar överdos till en cancersjuk patient (okt. 1992), enligt Admiraals "metodbok", en bok som förlaget Stafleu för övrigt har distribuerat gratis till Hollands alla 2000 läkare. Att professor Christian F. Borchgrevink (dec. 92) följde Husebø med att berätta att han å sin sida hade hjälpt flera patienter att avsluta sina liv, är en avslöjande tendens och en tydlig markör på en etik i fritt fall.

De ovan nämnda exemplen är nämligen inte ensamma. I en längre artikel i facktidsskriften "Sykepleien", berättar Eva Botten vid Cancerföreningens resurscenter i Trondheim öppet om ett flertal tillfällen i Norge där hälsoersonal har överskridit sina befogenheter. Patienterna har visst inte alltid tagit del i avgörandet.

"Homo Mensura-tesen"

Inställningarna reser fundamentala etiska problem, som till syvende och sist blir en fråga om vilka värden man menar samhället ska bygga på, och vilka rättsregler som ska värna om den enskilda människans liv.

Ett regelverk som kan acceptera aktiv dödshjälp under vissa betingelser, kommer att devalvera grundläggande etiska principer, och kommer i sin konsekvens att öppna för en vidare modifikation av de uppställda kriterierna. När

gränserna flyttas, kommer det ovedersägligt att uppstå nya "gråzoner".

Trots en stark fokusering på individens självbestämmanderätt, har praxis blivit införd i Holland om eutanasi också för icke samt

tyckande patienter. Den Holländska debatten har idag flyttat till aktiv dödshjälp för psykiatriska patienter och comapatienter.

Det var beklämmande att läsa i ett tidningsreportage häromsistens om en människa som var drabbad av åldersdemens, där hustrun närmast förlängde de mannens död under funderingen: "Jag har förlorat min riktige man". Motivet var så kallat välmående, men manne det inte djupt nere i detta mönster som verkar så "humant" ligger det mest fruktansvärda motiv: Döden, som ska befria oss från den realism vi själv inte tål.

Den centrala idén i livsåskådningshumanismen är tanken på den självsständiga människan. På grund av den

humanistiska "homo mensura-tesen" om att "människan är alltings måttstock", är det människan själv som måste göra de etiska valen.

Är jag som autonom människa livets sista instans, kan tanken försvaras, men också här finns betydliga problem: Människor är vi bara tillsammans och i gemenskap. Varken livet eller döden är därför en privatsak.

Den kristna människosynen

Utifrån en kristen syn säger vi nej till eutanasi. Jag har inte gett mig själv liv vet och har inte rätt till att ta mitt eller andras. Livet är en gåva, men inte i privat ägo.

Människan är skapad till Guds avbild, och har därför egenvärde – oavsett vad det blir av livet – också med sjukdom och smärtor. Livet är heligt och okränkbart. Vi har bruksrätt till vårt liv, men inte förstörelserätt. Jag har inte rätt till att välja mig ut ur liv vet, lika litet som jag kan upphäva mig själv som människa och medmänniska.

Den förlorade medmänskligheten

Just "medmänniska" och "medmänsklighet" är två kärnord vi ofta förgäves får söka efter i den aktuella debatten.

Tidigare talade vi om att döden hade uppsökt hemmet – en död som kom

som ett naturligt utropstecken efter ett avslutat livsförlopp – genom ålder eller vid sjukdom.

Ett faktum är att 7 av 10 människor i de industrialiserade länderna idag dör på institutioner, där familj och vänner ofta

arbetar i skift till förmån för ständigt mera avancerad högteknologi.

Låt mig klargöra: Jag är ingen okritisk beundrare av modern läkarvetenskap.

I vårt terapeutiska samhälle har läkaren blivit ett surrogat för själasörjaren, kvalificerad till att ta hand om både kropp och själ, till att uttala sig om abort, om självmord och eutanasi, om genetisk manipulation och konstgjord befruktning, om anklagades ansvar och skuld.

Hela vårt samhälle är genomkontrollerat av medicinska auktoriteter.

På sjukhus och institutioner verkar ofta hjälparna indifferent.

Det mänskliga lidandet och personallens naturliga medlidande blir alltför

ofta "byråkratiserat" bort, baserat på poster, lönegrader, budgeteringar och personalhänsyn. I ett sådant klimat uppstår lätt förvirrade uppfattningar om vad som räknas som "livsvärdigt" – en tankarnas och hjärtats begreppsförvirring som lätt kan ända i aktiv bödelsverksamhet.

Människor dör – omgivna av apparater, slangar och preparat, men utan att ha en hand att hålla i.

En teknologisk samhällsgemenskap

Det är viktigt att understryka skillnaden mellan dödsfas och livsfas. Rätt till en naturlig död är något helt annat än den populariserade "rätten till en värdig död". Ingen har rätt till att förkorta livsprocessen, lika litet som vi har någon plikt att förlänga dödsprocessen. Att avbryta en behandling är försvarligt endast då man i realiteten avbryter en konstgjord förlängning av dödsprocessen, och inget mer.

Som kristna människor kan vi inte stillatigande acceptera en teknologisk samhällsgemenskap, som visserligen kan skapa enklare livsförhållanden och sitta inne med fackkunskap till att höja en genomsnittsalder, samtidigt som den sprider resignation och depression som asocialiserar de gamla och sjuka, och fjärrar dem från såväl arbets- som familjegemenskapen och skapar en social död långt innan den naturliga dödsprocessen tar vid.

Det borde mana till eftertanke för ett nytto- och produktionssamhälle att påminna om att Norge land under ockupationsåren 1940–45, under knapphet och nöd, men med en samlad utmaning att överleva som en fri nation, hade ett hälsotillstånd som för de flesta var bättre än någonsin.

Människan kan överleva det mesta om hon ser något motiv för det – och duka under för det minsta, om livet har mist sitt värde.

Det mesta av tidens sjuklighet är en produkt av vår samtid. AIDS är en påminnelse. Att över hälften av alla hjärt- och kärlsjukdomar i den västliga världen beror på vår livsstil, är en annan.

Vårt fundamentala behov är att återskapa sansen för proportioner och livsvärden.

Den kristna församlingsgemenskapen

Den kristna församlingsgemenskapen bör aktivt arbeta för att överbrygga generationsmotsättningarna; respektera och värdesätta de olika livsfasernas kvaliteter och synliggöra en omsorgsgemenskap uppbyggd enligt bibelns etiska värdemönster.

Att "de som trodde höll sig samman och hade allting gemensamt", är en god levnadsregel för livstiden. Jesu ord från Getsemane: "Vaka med mig", en naturlig gemenskapsform i dödsstunden. ■

Dieter Röhl, Tyskland:

VI MÅSTE BLI SOM BARN!

Dieter kom till Bällsta Missionscenter midsommar 1991, tillsammans med en kamrat som tidigare haft kontakt med församlingen. De hade träffats på en krog i Tyskland, och hade kanske inte så gott inflytande på varandra, men för Dieter blev den här kamratskapen livsavgörande, därför att han följde honom till Sverige, och så fick kontakt med Maranataförsamlingen i Stockholm. Dieter kunde sedan inte lämna de nya vänner han fick. Han började hjälpa till med förekommande göromål: Städa på gården och diska i köket.

Dieter var oftast med på mötena, och önskade komma i djupare gemenskap med Gud som han litet trevande sökt under långa, ensamma år. Under sommarkonferensen i Latorp, döptes han till Kristus. Det var en underbar manifestation på ett nytt liv. Dieter började läsa bibeln på ett nytt sätt; metodiskt och grundligt. Även då han inte förstod, fortsatte han läsa: "Jag ville lära mig förstå mer om Gud!" förklarar han.

Så småningom har Dieter växt in i ett ansvar som gårdskar och vaktmästare på Bällsta Missionscenter. Han som kom så ensam, har fått många vänner – särskilt bland barnen. "Barnen är som mina egna barn. Jag kan inte tänka mig leva utan dem!" förklarar Dieter, som ständigt vart han går och står har en klunga barn av olika nationaliteter omkring sig.

Guds närvaro och vidrörande kan han på ett speciellt sätt förnimma när församlingen har gudstjänst. Han talar inte så bra svenska än, och har känt sig hämmad när han vill pris Gud i församlingen. Men häromdagen kom han med detta på god svenska nedpräntade vittnesbörd till Midnattsropet, och hans vittnesbörd och erfarenhet kan säkert vara till vägledning för andra som vill få djupare gemenskap med sin frälsare:

VARFÖR BE HÖGT TILLSAMMANS?

Varför ska vi be högt tillsammans med andra? Jesus säger ju själv: "Gå in i din kammar och bed till din Fader, som är i det fördolda."

Varför be tillsammans? Gemensam bön ger oss nya bröder och systrar i Kristus. Vi lutar på andra, så att vi kan lägga fram våra personliga behov. Därför att vi ber får Herrens Ande vår uppmärksamhet. När vi ber tillsammans, blir vi frimodiga och ärliga, då får Herrens Ande vår uppmärksamhet.

Jesus vet, att när vi är ensamma, kan livsproblemen pressa ner oss. Barnen har det lätt, men Jesus lärde att vi måste bli som barn för att kunna komma in i och leva i Guds Rike. Han är alltid medveten om oss, men vi behöver medvetet rikta vår uppmärksamhet på Honom.

Vem som helst som tillhör Jesus Kristus och bekänner Honom som Herre och Frälsare, kan bli löst från fruktan för att be offentligt. Läs 2 Tim. 1:7! Vi tillhör en ny familj, och vi lär oss att ta andligt ansvar för varandra.

Var inte rädd för att staka dig när du ber. Var inte rädd för tårar. Genom din svaaghet blir din broder styrkt. Genom din svaghet blir du stark i Kristus. Där Jesus Kristus är, där är den eviga kärleken närvarande.

Dieter

Isaias
Rodriguez

GENOM LIDANDE TILL SEGER

Är vi redo att betala priset för att leva i innerlig gemenskap med Jesus Kristus? Jesus lämnade himlen, sin tron, sin Fader. Och på jorden fick han också lämna allt. Om vi är lärjungar, kommer Guds verk att synas genom oss, och Guds härlighet manifesteras genom hans folk!

Den som icke bär sitt kors och efterföljer mig, han kan icke vara min lärjunge. Ty om någon bland eder vill bygga ett torn, sätter han sig icke då först ned och beräknar kostnaden och ser till, om han äger, vad som behöves för att bygga det färdigt?

– Eljest, om han lade grunden, men icke förmådde fullborda verket, skulle ju alla som fingo se det begynna att begabba honom och säga: "Den mannen begynte bygga, men förmådde icke fullborda sitt verk".

– Eller om en konung vill draga ut i krig för att drabba samman med en annan konung, sätter han sig icke då först ned och tänker efter, om han förmår att med tio tusen möta den som kommer emot honom med tjugo tusen?

– Om så icke är, måste han ju, medan den andre ännu är långt borta, skicka sändebud och underhandla om fred. Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke försakar allt vad

han äger. (Luk 14:27–33)

I det vi nu läst talar Jesus till oss i två liknelser. I den ena talar han om tornet och i den andra om kriget. I den ena talar han om att bygga, i den andra talar han om att förstöra.

Det verkar som Jesus sett Herodes eller andra bygga torn som inte avslutades. Därför använde Jesus den illustrationen eftersom det var känt bland människorna. Varhelst man ser grunden till en byggnad och ser att den aldrig byggdes färdig, att den aldrig fullbordades, blir en påminnelse om att man inte beräknat kostnaden. Jesus ville lära lärjungarna värdet eller priset – vad det kostar att följa honom. Många gånger uttrycker Jesus att var och en som inte tar korset på, kan inte vara hans lärjunge. Vem som helst kan ju lära den här versen utantill; det blir något annat när Jesus kommer till oss och säger att vi ska försaka allt.

Den rike ynglingen hade en förtviv-

lad önskan att komma fram till Jesus. Det såg ut som han verkligen ville vara en lärjunge, men efter ett mycket kort samtal med honom, säger Jesus: "Sälj vad du äger, och kom sedan och följ mig". Jesus var snabb i sitt sätt att uttrycka sig. Det verkade som den rike ynglingen trodde att Jesus skulle ha en lång förklaring och så kom detta korta, konkreta besked. I bibeln kan vi läsa att ynglingen blev bedrövad för han hade många ägodelar och kunde inte följa Jesus. På två eller tre ställen i Lukas evangelium står det att den som inte tar sitt kors och efterföljer Jesus, han kan inte vara hans lärjunge.

Vi kan tänka oss att Jesus talade om tornet, därför att det var vanligt att det romerska imperiet byggde torn i olika städer och Jesus visste att det kostade att bygga ett torn. Det handlade om att söka byggnadsmaterial och även människor som kunde arbeta. Jesus överförde det här på det and-

liga planet. Han satte sig i himmelen tillsammans med sin far och talade om kostnaden för vad de skulle bygga här på jorden. Det handlar om församlingen. Detta torn kostade Jesu Kristi förödmjukelse, eftersom han gav sitt liv frivilligt som ett offerlam. Kostnaden för det tornet var hans liv. Han gav sitt blod för oss, och vi förstår att det kostar att följa Jesus. Vi måste sätta honom främst. För oss kanske mor, far, syster eller bror betyder mycket, men familj eller andra saker måste här komma i andra hand. När Jesus var här på jorden, satte han sin jordiska mor på andra plats. På samma sätt som Jesus lämnade himlen, sin tron, sin fader – allt, så måste han göra också här på jorden. Det vill visa oss att vi måste betala ett dyrt

pris. När vi blir Jesu lärjungar, måste vi lämna allt, utan att tänka på det som ligger bakom.

Vid ett tillfälle var Petrus lite orolig, eller osäker och så sa han: "VI har ju lämnat allt och följt dig, vad ska vi få? Fast han var tillsammans med Jesus tänkte han på vad han lämnat, båten och andra saker. Men Herren var så god att han sa till Petrus: "Det finns ingen som för min skull har lämnat fader, moder eller ägodelar som inte ska få tillbaka det och i den yttersta tiden också få evigt liv."

Vi som kristna kan utsättas för många förödmjukelser, många problem och bedrövelser, men Gud vill att vi ska veta att de som betalat priset, de som bestämt sig för att följa honom, kommer att få stöd och hjälp och en dag kommer de att få dela härligheten med honom. Det är möjligt att vi måste lida mycket, men den som är väl grundad i Jesus Kristus och ser det föredöme som han gett, bör också vara väpnade med samma tänkesätt. Om vi också blir tvungna att lida, ska vi veta att vi har en bön beredd i himlen.

Nu lämnar vi liknelsen om tornet och går till den som handlar om kriget. Jesus presenterar dessa två starka levande liknelser för oss. Det var mycket vanligt på den tiden också – att befinna sig i krig. Jesus talade inte om sådant som människorna inte kände till.

–Eller om en konung vill draga ut i krig för att drabba samman med en annan konung, sätter han sig icke då först ned och tänker efter, om han förmår att med tio tusen möta den som kommer emot honom med tjugo tusen? (Luk 14:31)

Konungen måste tänka sig noga för om han har tio tusen män och han vet att motståndaren har tjugo tusen. Det vill säga att var och en måste vara så stark och modig att han kan slå ner två. Om så inte är fallet måste han skicka en ambassadör med vit flagga dit för att underhandla om fred; kanske lämna något i utbyte; exempelvis pengar, slavar etc. Ett avtal måste förhandlas fram för att det ska bli fred.

Konungen måste använda sin intelligens för att få behålla freden. Med denna undervisning vill Herren visa oss att vi ska vara medvetna om att den som vill vara Jesu lärjunge måste vara redo att betala ett pris.

Många människor säger att de är kristna. Det kristna namnet är så vanligt att människor ibland driver med det. I bibeln står inte ordet kristen många gånger och då förstår vi att kristen är inte vem som helst. I Antiokia var det som lärjungarna först började kallas kristna. De kallades så därför att de gjorde ett verk som var identiskt med Jesu verk. Längre fram sa aposteln Petrus: "Om någon får lida för att han är kristen ska han tacka Gud". Nu kan vem som helst säga: "Jag är en kristen", utan att det betyder särskilt mycket.

Herren kräver ett pris av oss. Priset som Jesus betalade, var hans blod och han väntar av oss en total överlåtelse. När Gud kallar, är det på samma sätt som när en soldat blir kallad. Han måste vara beredd att lyda konungens order. Du tillhör inte dig själv och måste sätta Gud före allting. Du har blivit hans instrument och han kommer att bruka det som han vill till sin egen ära.

Så länge det inte finns en total överlåtelse, kan Gud inte göra någonting. Det finns många människor genom vilka Gud inte kunnat göra något, därför att de inte överlätit sig på ett sådant sätt att han kan handla genom dem.

Idag ser vi att det är så många nöjesprogram och liknande i kyrkorna, så Gud har inte kunnat få ingång där. Församlingarna har blivit alldeles för beroende av mänskliga instrument och behöver inte den helige Ande.

Gud manar oss att lämna allt världsligt inflytande och makt för att vara i Guds vilja, så att han kan göra sin vilja i och genom oss. Han vill använda var och en som instrument i sin egen församling. Den första församlingen var EN och hade andlig makt och myndighet. I Apg. ser vi ofta ordet "den helige Ande". På den tiden var människor överlätna åt Guds vilja och Gud kunde handla med sin församling som han ville. Församlingen var en och det fanns andlig tillväxt och rörelse.

Det finns en fin berättelse om när Paulus kom till en konsul. Där fanns en magiker och han ville inte att Paulus skulle förkunna Guds ord för konsulen. Paulus tittade på trollkarlen och sa till honom: "Du son av Satan, du måste sluta med att förvränga Guds raka vägar". När Paulus bad blev mannen blind. Omedelbart trodde konsulen på Guds ord och evangeliet tillväxte snabbt.

På den tiden var lärjungarna helt överlätna till Gud. Idag finns det många människor som anstränger sig för att

vara Guds lärjungar, men de tigger, gråter och beklagar sig, de verkar mer som tiggande barn än barn till konungens kung. På så sätt håller de inte före att Gud är rik, att han är konung, att han har makt. Det är beklagligt, och därför finns det människor som nästan är rädda för att bli kristna. Människor som lever så, är inte verkliga lärjungar. De säger att de är våra bröder och systrar och till synes verkar de Guds verk, men många gånger kommer de på skam. Om vi är lärjungar, så kommer Guds verk att synas genom oss. Gud kommer att

ALLT MITT ÄR DITT

**TEXT: STINA
FRIDOLFFSSON**

Berättelsen om den präktige, hemmavarande sonen slutar i ovisshet. Jesus lämnar åt var och en att själv avgöra om han ska ta emot Faderns erbjudande om frälsning, gåvor och tjänst. Det ryms mycket dramatik mellan raderna i berättelsen om den son som var förlorad bland världens utslagna och den son som med ett av bitterhet förgiftat sinne gick hemma hos fadern, oförmögen att ta ut av de rikedomar som tillhörde honom...

De växte upp i ett gott hem, bröderna. Kärleksfulla föräldrar som omsorgsfullt gav dem vad de behövde av materiell och andlig omvårdnad. Och bröderna var väl medvetna om att de hade ett rikt arv som väntade. Den yngre ville vara oberoende. Han levde i otålig väntan på möjligheten att pröva de resurser han faktiskt ägde, både materiellt och fysiskt. Han bad fadern om att få sin del av arvet utbetald. Det var inte alls med avsikt att skapa splittning i familjegemenskapen. Han ville bara pröva på att förvalta det han rätteligen ägde. Så kom den ödesdigra dagen, då han packade samman sina ägodelar, och for långt bort till ett främmande land. Man kan tänka sig att han känt sig hämmad att använda sitt arv i hemmet. Han behövde distans till far för att självständigt och fritt kunna förvalta sin rikedom.

Det hände sedan, som det så gärna gör för den som är alltför angelägen om att frigöra sig från

barndomshemmets band. Ynglingen kom i händerna på dåliga vänner, som utnyttjade hans resurser.

Så länge något fanns kvar av arvet, fanns vännerna kvar. När allt var förslösat, kom hungersnöden. Den förlorade sonen, som han gängse kallas, lyckades få jobb hos en svinuppfödare. Det också! Att vakta svin var verkligt en förnedrande syssla för den som fått lära sig vad som var sant och rätt. Och ännu värre: Han åstundade att få äta av svinmaten! Så långt gick det. Men då kom han till besinning och vände om hem.

Sonen hade slösat bort arvet, han hade förnedrat sig, och syndat svårt. Han vågade inte tillgodoräkna sig rätten att kallas son länge. Men av nåd kanske han kunde få bli legodräng. Och åtminstone få leva i närheten av fadern som han trots allt längtade

hem till.

Under åren som gått, hade fadern sört och väntat. Han blev gammal, böjd och sorgsen. Han stod varje dag en stund vid husets förstugutrapp, och spanade åt det håll hans yngre son hade försvunnit.

Den äldre brodern var trogen i sina uppgifter hemma. Han såg hur fadern led och blev å faderns vägnar allt mera bitter på sin bror. Någon gång fick de av resande köpmän höra var den yngre brodern var, och hur han levde. Fadern teg och led. Den trofast tjänande brodern bet samman tänderna, och blev ondskefull vid tankarna på sin hänsynslöse slarver till bror.

Och så kom den stora dagen, då fadern, när han sin vana trogen stod på förstugutrappan och spanade utåt vägen, fick syn på sin förlorade son. Han glömde sina ålderskrämpor och sprang som en killling mot sin son som, förbi av hunger, kom stapplande och hasande mot hemmet. Fadern be-

ordrade fram kläder och mat; den gödda kalven, den yppersta klädnaden. Budkaveln gick om en hejdundrande fest!

Den äldre brodern var som vanligt ute på fälten och arbetade. Han märkte ingenting av det stora som skedde. Han hade för övrigt inte heller intresserat sig så mycket för den förlorade brodern att han spanat efter om han möjligen skulle komma tillbaka. Men nu var det stor fest när han kom hem! Tjänarna berättade ivrigt och glatt för honom att brodern välbehållen kommit hem. Nu brast allt för den son som i så många år troget tjänat sin far. Han vägrade acceptera att den som kommit hem åter skulle få kallas hans bror. Fadern kom ut och talade vänligt med honom. Plötsligt visade det sig att faderns kärlek betydde mindre för honom än broderns synder. Att denne, som fadern kallade sin son, skulle vara hans bror, var med än han stod ut med. Den son som gått hemma i alla år, påminde nu fadern om hur han tjänat. Men inte bara det. Nu blev han riktigt fräck, och beskyllde fadern för att vara ogin och orättvis: "Se, i så många år har jag nu tjänat dig, och aldrig har jag överträtt något ditt bud; och likväl har du åt mig aldrig givit ens en killing, för att jag skulle göra mig glad med mina vänner. Men när denne din son, som har förtärt dina ägodelar tillsammans med skökor, nu har kommit tillbaka, så har du för honom låtit slakta den gödda kalven".

Nu visade det sig vad som växt i

den hemmavarande sonens hjärta. Den rättmätiga harm han känt när den yngre brodern krävde ut sitt arv och lämnade hemmet för att förslösa det, hade alltmåra djupnat till en bitterhet – inte bara mot brodern, utan mot fadern som enligt hans förmenande inte rätt uppskattade hans insatser. Så är det när man låter agg och bitterhet slå rot i hjärtat.

Varför slog bitterheten rot? Jo, naturligtvis därför att denne hemmavarande son ansåg sig själv så mycket bättre. Och han kunde inte förlika sig med att fadern fortfarande hoppades att den yngre slarvern skulle komma hem. Att fadern fortfarande ville ge något åt denne som handlat så illa, och förskingrat de resurser fadern gett honom tillsammans med skökor. När nu fadern ställde till fest och slaktade gödda kalven vid den förlorade sonens hemkomst – fanns det inte risk för att det kunde inskränka på den hemmavarande sonens arv? Hur slutar denna berättelse om den präktige hemmavarande sonen? Jo, Jesus lämnar åt var och en att avgöra hur den ska sluta. Faderns sista bud till honom är detta: "Min son, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi fröjda oss och vara glada; ty denne din broder var död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen." Det rymmer mycket dramatik mellan raderna här. Den äldre sonen har nyss kränkt fadern med att

markera att den slashas som fadern kallar sin son, verkligen inte är hans bror. Fadern svarar, kärleksfullt och saktmodigt: "Min son, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt."

Fadern påminner sin förstfödde om ett faktum som alltid varit självklart. Så självklart att sonen mitt i rikedom blivit blind. Fastän han levt så nära fadern, har han blivit fylld av bitterhet och högmod. Som satan själv. Vem hade förbjudit sonen att ta ut av husets rikedomar? Arvet var ju skiftat, redan innan den yngre sonen drog iväg. Att den äldre sonen i en missriktad fromhet avstod från att utnyttja hemmets rikedomar till att fröjda sig och sina vänner, vem rådde för det? För resten – vilka var hans vänner egentligen? Tydligen inte faderns vänner som var med och gladde sig över den förlorade sonens hemkomst.

Ja, berättelsen om fadern och de två sönerna slutar i ovisshet. Det enda som framgår klart och ovedersägligt, är faderns sinnelag och utgivande kärlek – till båda sina barn. "Allt mitt är ditt". Min vän, är du en förlorad son? Har du förskingrat ditt arv, eller har du glömt vilken rikedom du har? Hur du än har det, så vill din gode fader påminna dig om att i honom äger du allt – om du vill ta emot det. Gör bättring och tro evangelium!

Planera för

**SOMMAR
KONFERENSEN
17 - 25 JULI '93**

...på Humlegården, Latorp

Manifestationer i EFESUS

- EN BETRAKTELSE AV LARZ GUSTAFSSON

Då Paulus predikade i Efesus gjorde Gud genom Paulus kraftgärningar av icke vanligt slag. Detta kan vi läsa om i Apostlagärningarnas nittonde kapitel. Vers 12 i detta kapitel förtäljer följande: *"Man till och med tog handkläden och förkläden, som hade varit i beröring med hans (Paulus) kropp, och lade dem på de sjuka; och sjukdomarna veko då ifrån dem, och de onda andarna foro ut".* (Vi har med andra ord bibliskt stöd för användandet av bönedukar som ju hjälpt så många under årens lopp.)

Men varhelst det uppstår väckelse uppstår det också problem. Efesus var inget undantag från denna regel. Ty människan är ofullkomlig. Ett av hennes stora problem, som vi snart skall se, att hon i sitt fåfängliga jagande efter vind försöker förtränga det faktum att hon är ofullkomlig. Ibland kan detta ta sig religiösa uttryck.

Mitt i väckelsens framfart befann sig några judiska besvärjare. De tog sig nu för med att försöka imitera det andliga skeendet, varvid de, utan att ha blivit födda på nytt och utan att äga den Helige Ande försökte driva ut demoner i Pauli och Jesu namn. (Apg. 19:13) I vers 14 kan vi läsa att: *"Bland dem som så gjorde voro sju söner av en viss Skevas, en judisk överstepräst."*

Låt oss nu studera resultatet av prästsönernas verksamhet. Av vers 15 framgår att *"den onde anden svarade då och sade till dem: 'Jesus känner jag, Paulus är mig och väl bekant, men vilka ären I?'"* Vidare, i vers 16: *"Och mannen som var besatt av den onde anden, störtade sig på dem och övermannade både den ene och den andre; han betedde sig så våldsamt mot dem, att de måste fly ut ur huset, nakna och sargade"*.

Här kom alltså sju stöddiga, självgoda och opånyttfödda prästsöner med kolossala och obibliska maktspråk. De trodde tydligen att här var det bara att gå på i ullstrumporna. Men även om en ulv sätter på sig fårakläder så förblir han i själ och hjärta inget annat än en ulv. Det är nämligen inte kläderna som gör mannen, utan fastmer hans gemenskap, hans faktiska relation med levande Gud. Denna relation är i sin tur möjlig genom pånyttfödelsen, frälsningen, där Jesu blod får rena oss, så att vi blir rättfärdiggjorda genom tron på denne Jesus, Hans försoningsoffer, död och uppståndelse.

De sju utopisterna tilltrorde sig själva gudomliga förmågor och kraftresurser. Kanske baserade de denna sin tro på det faktum att pappa ändå var överstepräst och allt.

Troligen hade de sedan barnsben blivit teologiskt skolade och suttit vid de skriftlärdes fötter. De hade suttit i synagogan lördag efter lördag och varit med på många möten. Pappa hade predikat och man hade minsann känt sig riktigt förnäma där man suttit på första parkett med näsorna i vädret.

Till församlingen i Laodicea sade Jesus: *"Du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet'; och du vet icke, att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken."*

Självtilräckligheten!

Det finns folk som säger: "Jag är döpt och konfirmerad. Dessutom går jag till kyrkan ibland. Det får räcka." Men du, när de verkligen börjar blåsa om öronen, då räcker det *icke!* Och det räcker *framför allt* inte inför evigheten!! Ty det står skrivet: *"Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre,' utan den som gör min himmelske Faders vilja".* (Matt. 7:21) *"Och vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?"* (Matt. 16:26)

Det är den ena sidan av saken. Den andra sidan är, att vi aldrig med mänskliga åthävor kan producera himmelska resultat. Att tro att man kan åstadkomma Guds gärningar i egen kraft är att ha högre tankar om sig själv än tillbörligt är, det vill säga högmod. Dessutom är det *magi*. I Efesus pysslade många med magi. Men då de såg vad som hände med de sju självutnämnda mosaiska demonutdrivarna, fylldes de av bävan. (Apg. 19:17) Dessutom ordnade man bokbål på alla böcker i ämnet magi, det vill säga ockult litteratur. Ära vare Gud! Folk fick sig en välbehövlig läxa.

Det finns nämligen "vit" magi också. Då handlar det om figurer som vill ha ett sken av gudsfruktan men saknar eller icke vill veta av Guds verkliga kraft. Exempelvis sådana som lär att oblaten och vinet i nattvardsfirandet bokstavligen förvandlas till Jesu kropp och blod. Eller sådana som menar att ett spädbarn blir pånyttfött därför att en statskyrko- "präst" begjuter dess lilla hjässa med vatten. Det vill säga, man tillmäter själva sakramenten en orimligt stor betydelse, som om sakramenten *i sig själva* voro saliggörande. Kristendom utan den Helige Ande blir automatiskt magi och hokus-pokus. Och några demoner kan den *definitivt* inte driva på flykten!

Innevägnarna i Efesus fick detta axiom åskådliggjort inför sina egna ögon. Trolldom är enligt Galaterbrevet 5:20 en av köttets gärningar.

Skevas söner var nog inte fortsättningsvis lika heta på gröten och inte heller lika uppblåsta i sin självgodhet.

Säkert förstod de inte att det i själva verket var trolldom de gav sig in på när de försökte driva ut onda andar av egen kraft. I så fall hade de aldrig satt i gång. De visste ju vad Mose sagt om slikt. Det var bara det, att de, på urgammalt mänskligt manér, förhävde sig och ville vara lika den Högste.

Men det är bara där Guds Ande är som det finns frihet. Och ingen kan taga sig något om det icke blir honom givet ovanifrån.

Rapport från

SPORTLOV I DREVDAGEN

Det var sportlovsvecka, och hela familjen var med. Idkade friluftsliv med skidor, skridskor, scooteråkning, etc. Bibelstudier och möten för barn och ungdom hade naturligtvis sin givna plats.

Pilgrimsskolorns målsättning är ju att forma kristna personligheter. Då är det klart att bön, samtal och väckelsemöten avpassade för unga människor är viktiga.

Gud vill göra de heliga skickliga – alla åldrar. Och sportlovsveckan var ett bra medel!

Efter fyrtio mil med packning av skidor och bröd i långa banor, anlände vi till Tallässtugan i Drevdagen. Här skulle vi vara en vecka tillsammans med barn och vuxna ifrån Stockholm och Brandbu. Eftersom vi kom litet sent, var de andra redan på plats. Nåväl, samling var det på kvällen och alla var lyckligt framkomna till den. Folke Jacobsson hälsade oss välkomna, och talade om vad vi fick göra i Drevdagen i allmänhet och i Tallässtugan i synnerhet.

När väckningen gick den första "riktiga" dagen, var alla redan uppe och ute. Men när det var dags för bibelstudium, lyssnade alla andäktigt till bibelstudieledaren. Idag var det Folke. Det ska sägas att varje dag hade vi två samlingar med bibelstudium; en timme varje gång, och eftersom sportlovsbarnen i år var i de lägre åldrarna, så gällde det att tala så att barnen förstod. Efter förtäring av någon frukt, var det dags för skidor. Alla skulle åka skidor idag. Tillsammans. Så provade vi föret, och fann att det var gott. Här är mycket snö, nästan en meter. Efter att ha varit ute två gånger under da'n, fann vi det lämpligt att vila litet. Man brukar tala om att "sjön suger", men jag tror att "snön tar" litet också.

Alla kvällar hade vi också möte klockan 19.00.

Onsdagen var en alldeles speciell dag, för då ställde värdfolket upp med

fem scotrar med släde och rep och en åktur med tolkning på skidor eller släde var för handen. Färden gick till fjälls och en tur på 22 km låg framför oss. Det var inte lätt alla gånger att stå vid repet och hålla balansen, det ska ärligt sägas av undertecknad, men i stort sett var det raka spåret i rykande snö. På halva vägen stannade vi, gjorde upp eld och grillade korv. När färden började igen, fick vi åka och se ett örnbosom kunde beskådas högt uppe i en tall. Fråga de andra, så får du höra, men det här var höjdpunkten på veckan!

Efter halva veckan kom det fler medarbetare. Stina Fridolfsson, Mikael Eliasson och Arne Imsen, t.ex. Stina har hållit bibelsamtal, liksom Folke, Robin och Tage. Arne lade fram flyktingarna på Bällsta som ett allvarligt böneämne, och hade också ett bibelstudium innan han återvände till Stockholm.

Som husmor har Susanne Eliasson och Majken Jacobsson fungerat. Vi tackar alla för en fin vecka i Drevdagen. Ingen nämnd och ingen glömd!

Hälsningar
Marita Leijonhufvud

Midsommar i Drevdagen! **22 – 27 juni 1993**

Några dagars samling med bibeln i centrum i en vacker dalabygd. **Maranataförsamlingen i Stockholm, med föreståndaren Arne Imsen som huvudtalare, inbjuder. För info och anmälan: tel 08/627 55 55**

Vad är det som gör det möjligt för "Förödelsens Styggelse" som omtalas i Daniels bok att tränga fram? Är det inte alla dessa kristna som är mera angelägna om att kämpa för sina mänskliga rättigheter, än om att höra Guds röst?

JDarejaves, Ahasveros sons, första regeringsår – hans som var av medisk släkt, men som hade blivit upphöjd till konung över kaldeernas rike – i dennes första regeringsår kom jag, Daniel, att i skrifterna lägga märke till det antal år som HERREN hade angivit för profeten Jeremia, när han sade, att han ville låta sjuttio år gå till ända, medan Jerusalem låg öde.

–Då vände jag mitt ansikte till Herren Gud med ivrig bön och åkallan och fastade därvid i säck och aska. Jag bad till HERREN, min Gud och bekände och sade:

–Ack Herre, du store och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och bevarar nåd mot dem som älska dig och hålla dina bud! Vi hava syndat och gjort illa och varit ogudaktiga och avfälliga; vi hava vikit av ifrån dina bud och rätter. Vi hava icke hörsammat dina tjänare profetererna, som talade i ditt namn till våra konungar, furstar och fäder och till allt folket i landet.

–Du, Herre, är rättfärdig, men vi måste blygas, såsom vi ock nu göra, vi Juda män och Jerusalems invånare, ja, hela Israel, både de som bo nära och de som bo fjärran i alla andra länder, dit du har fördrivit dem, därför att de voro otrogna mot dig.

–Ja, Herre, vi med våra konungar, furstar och fäder måste blygas, därför att vi hava syndat mot dig. Men hos HERREN, vår Gud är barmhärtighet och förlåtelse. Ty vi voro avfälliga från honom och hörde icke HERRENS, vår Guds röst, så att vi vandrade efter hans lagar, dem som han förelade oss genom sina tjänare profetererna.

–Nej, hela Israel överträdde din lag och vek av utan att höra din röst. Därför utgöt sig ock över oss den förbannelse, som han hade svurit att sända och som står skriven i Moses, Guds tjänares lag; ty vi hade ju syndat mot honom.

–Han höll sina ord, vad han hade talat mot oss och mot domarna som dömde oss; och han lät en så stor olycka komma över oss, att ingenstades under himmelen något sådant har skett, såsom det nu har skett i Jerusalem. I enlighet med vad som står skri-

vet i Moses lag kom all denna olycka över oss; men ändå sökte vi icke att blidka HERREN, vår Gud, genom att omvända oss från våra missgärningar och akta på din sanning.

–Därför vakade ock HERREN över att olyckan drabbade oss; ty HERREN, vår Gud är rättfärdig i alla gärningar som han gör, men vi hörde icke hans röst.

–Och nu Herre, vår Gud du som förde ditt folk ut ur Egyptens land med stark hand och så gjorde dig ett namn, som är det samma än idag! Vi hava syndat, vi hava varit ogudaktiga. Men Herre, låt för all din rättfärdighets skull din vrede och förtörnelse vända sig ifrån din stad Jerusalem, ditt heliga berg; ty genom våra synder och genom våra fäders missgärningar hava Jerusalem och ditt folk blivit till smälek för alla som bo omkring oss.

–Och hör nu, du vår Gud, din tjänares bön och åkallan och låt ditt ansikte lysa över din ödelagda helgedom för Herrens skull. Böj, min Gud, ditt öra härtill och hör; öppna dina ögon och se, vilken förödelse om har övergått oss, och se till staden som är uppkallad efter ditt namn. Ty icke i förlitande på vad rättfärdigt vi hava gjort bönfälla vi inför dig, utan i förlitande på din stora barmhärtighet.

–O, Herre, hör, o Herre, förlåt; o Herre, akta härpå och utför ditt verk utan att dröja – för din egen skull, min Gud, ty din stad och ditt folk äro uppkallade efter ditt namn.

–Medan jag ännu så talade och bad och bekände min egen och mitt folk Israels synd och inför HERREN, min Gud, frambar min förbön för min Guds heliga berg – medan jag alltså ännu så talade i min bön, kom Gabriel till mig i flygande hast, den man, som jag förut hade sett i min syn; och det var vid tiden för aftonoffret. Han undervisade mig och talade till mig och sade:

–Daniel, jag har nu begivit mig hit för att lära dig förstånd. Redan när du begynte din bön, utgick befallning, och jag har kommit för att giva dig besked, ty du är högt benådd. Så giv nu akt på ordet och akta på synen. (Dan 9:1–23)

KA

Ut

Här talas om Jerusalem som skall byggas upp med sina gator och sina vallgravar. I en äldre översättning heter det "med sina gator och sina murar".

Vad är det för Jerusalem som talas om? Vad är det för förunderliga ting som Daniel får höra? Detta Jerusalem skall byggas upp upp under 62 veckor, om ock i tider av trångmål.

Vi sitter ner emellanåt och har bibelstudium. Ibland har vi till och med bibelskola, och läser Ordet. Här talas om ett uppbyggnadsarbete som kräver sin tid och sina offer och engagemang. Hur skulle det vara om vi satt ned i 62 veckor och läste bibeln för att kunna bygga upp detta inre Jerusalem, varom Jesus talar? Det Jerusalem som döljer skatter "tjuvar kan inte bryta sig in och stjäla" och "mott och mal kan inte förstöra". (Matt 6:19–21)

När Jesus talar, är han väldigt angelägen om att understryka Daniels profetior. På samma sätt visar det sig att Daniel kom att lägga märke till ett ord i Jeremia, där det talas om 70 år. Jesus uppmärksammar detta i Matt 24:15:

–När I fån se "förödelsens styggelse", om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats – den som läser detta, han give akt därpå.

Detsamma gäller om vi jämför med vad som står i Mark 13:14:

–Men när I fån se "förödelsens styggelse" stå, där han icke borde stå – den som läser detta, han give akt därpå – då må de som äro i Judeen fly bort till bergen.

Uttrycken här är helt parallella, men det finns en viss skillnad, och det

MPEN FÖR *penbarelse*

Bibelstudium av Hans Lindelöw

har också sin betydelse. I Matteus evangelium läser vi: "När I fån se förödelsens styggelse om vilket är talat i Daniel stå på helig plats". Där syftar Jesus på helgedomen och de särskilda lagar som gäller för helgedomen. I Markus evangelium handlar det inte bara om helgedomen och de särskilda lagar som gäller för den. "stå där han inte borde stå" – det handlar om legitimiteten – allmän laglöshet som griper in på livets alla områden.

Lägg märke till vad Daniel skriver, säger Jesus, om just det här som kallas för förödelsens styggelse. Vid ett par tillfällen nämner Daniel särskilt förödelsens styggelse. I varje kapitel av de tolv kapitel som Daniels bok innehåller, möter vi den oerhörda kamp som profeten kämpade, och dessa trons människor som följt med från Jerusalem. De var inte många; det var tre män med honom som särskilt utmärkte sig. Man kan ju fråga vad de andra egentligen sysslade med. Dessa tre, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, tillsammans med Daniel fick kämpa en kamp ständigt då förödelsens styggelse på olika vis gjorde sig gällande. Till Babylon förde kung Nebukadnessar med sig heliga kärler, som sedan användes av Belsassar vid hans gästabad. Vad är detta om inte förödelsens styggelse och ett allvarligt brott mot helgedomen!

I Dan 1:1–21 presenteras en allmän fråga av civil karaktär. Det handlar om något så elementärt som födan.

Det var inte så att Daniel och hans medbröder inte skulle ha rätt att äta av konungens mat och dricka hans vin. De var inte i Jerusalem nu, inte i Israel, utan i Babylon. Visst hade de rätt att äta konungens mat, ur legitim synpunkt. I det här fallet menade Daniel uppenbarligen att han på något sätt måste dra upp en gräns. Det var visserligen legitimt att äta och dricka, men Daniel hade andra begrepp genom den undervisning i skriften han hade från sitt land, sitt folk och sin stad. För honom var det en fråga om renhet eller orenhet.

Det verkar som han handlade väldigt klokt. Det visar sig att när han på detta sätt markerade distans till den omgivande miljön, kulturen och religionen som han såg var förknippad med konungens mat, så innebar det för hans del att han förberedde sig att möta den situation han senare skulle ställas inför. Då vildjuret i Babylon började utöva och utsträcka sina maktanspråk alltmer, så var han förberedd.

I och med att han tillsammans med de övriga tre ynglingarna fattat ett beslut när det gällde frågan om försakelse och avskildhet; så var de förberedda och rustade även när det omvända förhållandet rådde. I detta skede fanns förebuden till vad som skall komma att ske i ändens tid; vad som kommer att fullbordas när förödelsens styggelse står på heligt rum, eller som det står skrivet i Markus: "står där den icke borde stå". Vad är det som gör att förödelsens styggelse kan ta sig in på det område där den inte borde vara? Svaret på den frågan

finns hos Daniel och hos profeterna som avskilde sig på detta sätt.

För dem som vill följa dessa föredömen finns en fråga som var och måste ta itu med: Skall vi kämpa för våra mänskliga rättigheter? Nu menas inte att man generellt skall avstå från att kämpa för sina mänskliga rättigheter. Men frågan är: Vad är viktigare? Och vad säger Herren Gud? Denna fråga var för Daniel den avgörande. För Daniel och hans tre medbröder var det inte självklart att sätta sig ner och äta av det som serverades. De måste ställa frågan: Vad säger Gud? Just de människor som ställer frågan: "Vad säger Gud?" och låter det vara den avgörande frågan, skapar heliga distanser genom sin tro, sina förböner och sin tjänst på grund av sin kallelse. De skapar förutsättningar som sedan kommer att verka förhinderande för antikrist när han vill forcera de gränser som satts både av allmänna rättsbegrepp och heliga lagar.

När Markus talar om att förödelsens styggelse står där han inte borde stå, är det fråga om legitimitet. Han borde icke, men ignorerar rätten, och tränger sig fram. Vad är det som möjliggör för denna styggelse att tränga sig fram, om inte alla dessa kristna som är mer angelägna om att kämpa för sina mänskliga rättigheter, än om att höra Guds röst?

I andra Krönikeboken finns ett belysande exempel på vad det handlar om. Jesaja var verksam under många

år. Det står i Skriften att han verkade under Ussias, Jotams, Ahas och Hiskia; Juda konungars tid. Ussia var en av de konungar som vacklade.

–Han gjorde, vad rätt var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans fader Amasja hade gjort. Och han sökte Gud, så länge Sakarja levde, han som aktade på Guds syner. Och så länge han sökte HERREN, lät Gud det gå honom väl. (2 Krön 26:4–5)

Så länge Sakarja levde, och det fanns en röst som väckte honom och höll honom vid liv andligen, vann han vissa framgångar.

–Men när han nu var så mäktig, blev hans hjärta högmodigt, så han gjorde, vad fördärligt var; han förbröt sig trolöst mot HERREN, sin Gud, i det han gick in i HERRENS tempel för att antända rökelse på rökelsealtaret.

–Då gick prästen Asarja ditin efter honom. åtföljd av åttio HERRENS präster, oförskräckta män. Dessa trädde fram mot konung Ussia och sade till honom: "Det hör dig icke till, Ussia, att antända rökelse åt HERREN, utan det tillhör prästerna, Arons söner, som äro helgade till att antända rökelse. Gå ut ur helgedomen, ty du har begått en förbrytelse, och HERREN Gud skall icke låta detta lända dig till ära".

–Då for Ussia ut i vrede, där han stod med ett rökelsekar i sin hand för att antända rökelse. Men just som han for ut mot prästerna, slog spetälska ut på hans panna, i prästernas närvaro, inne i HERRENS hus, bredvid rökelsealtaret.

–Och när översteprästen Asarja och alla prästerna vände sig till honom och fingo se, att han var spetälsk, drevo de honom strax ut därifrån. Själv skyndade han också ut, eftersom HERREN så hemsökte honom.

–Sedan var konung Ussia spetälsk för hela sitt liv och bodde i ett särskilt hus såsom spetälsk, ty han var utesluten från HERRENS hus. Hans son Jotam förestod då konungens hus och dömde folket i landet. (2 Krön 26:16–21)

I Jerusalem skedde en kedja händelser som kunde verka obetydliga, men de förde hela folket fram till detta fruktansvärda öde som fångenskapen i Babylon innebar.

Daniel upplevde i själva Babylon, där hedningarna hade övertaget på ett särskilt sätt, hur dessa krafter var verksamma. De prövade och förberedde honom för en tjänst som profet.

Det innebar att hans skrifter fick en oerhörd räckvidd ända in i vår tid, och har aktualitet i våra dagar.

Man måste med största uppmärksamhet läsa vartenda ord i Daniels bok. Varje kapitel om och om igen. Det går inte uttömmande meningen i denna heliga, profetiska skrift, där innebörden av att förödelsens styggelse står där han icke borde stå förklaras. Daniel beskriver vad Guds folk har att vänta sig; vad Guds folk bör förbereda sig på, och varför Guds folk i alla tider och alla lägen bör ställa sig frågan: Ska jag kämpa för mina mänskliga rättig

Vad säger Herren? Vad vill Gud med mig, med mitt liv i denna situation? Hur förbereder jag mig bäst för de uppgifter som Herren har i beredskap för mig? Detta var drivkraften; detta innebar att Daniel och hans vänner tog avstånd från konungens matbord. Man föredrog att inte äta och dricka, fastän man hade rätt därtill. Profetian nedtecknades just därför att vi skall kunna förbereda oss.

– Men när I fån se "förödelsens styggelse", stå där han icke borde stå – den som läser detta, han give akt därpå – då må de som äro i Judeén fly bort till bergen. (Mark 13:14)

heter eller ska jag lyssna på Guds röst? Det är inte fel att kämpa för sina mänskliga rättigheter, men det är fel om Herren bjuder något annat. Om man kämpar för sina mänskliga rättigheter istället för att höra Guds röst, så bereder detta väg för antikrist. Eller vad man än gör istället för att höra Guds röst.

Daniel fick på ett väldigt praktiskt sätt erfara vad det innebär att kämpa mot dessa krafter. Att när världen frågar efter vad som är legitimt, stället

fråga efter vad som är rent och vad som inte är det. Vad säger Herren? Vad vill Gud med mig, med mitt liv i denna situation? Hur förbereder jag mig bäst för de uppgifter som Herren har i beredskap för mig? Detta var drivkraften; detta innebar att Daniel och hans vänner tog avstånd från konungens matbord. Man föredrog att inte äta och dricka, fastän man hade rätt därtill. Profetian nedtecknades just därför att vi skall kunna förbereda oss.

– Men när I fån se "förödelsens styggelse", stå där han icke borde stå – den som läser detta, han give akt därpå – då må de som äro i Judeén fly bort till bergen. (Mark 13:14)

Det kom ingen Asarja med några 80 präster i detta läge. Det hade gått för långt, och det enda man kunde göra var att fly. Det fanns en tid med möjligheter att reagera som Daniel, som Herren Jesus och profeterna. De som tog efter deras exempel, fick sedan skörda frukten av det. De var förberedda i varje situation, precis som Herren Jesus själv och som Daniel.

Vad innebär det att förödelsens styggelse står på helig plats; att den står där den inte borde stå? Vad innebär det att detta vidunder kan tränga sig fram, forcera både allmänna och heliga lagar? Vi förstår något av det när vi läser Upp 13, där det talas om vilddjuret som stiger upp ur havet, och sedan det vilddjur som stiger upp ur jorden.

–Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; det hade två horn, lika ett lamms, och det talade såsom en drake. Och det utövar det första vilddjurets hela myndighet i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret, det vars dödssår blev läkt.

–Och det gör stora tecken, så att det till och med låter eld i människornas åsyn falla ned från himmelen på jorden. Och genom de tecken, som det har fått makt att göra i vilddjurets åsyn, förvillar det jordens inbyggare, det förmår genom sitt tal jordens inbyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd, men åter kom till liv.

–Och det fick makt att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbådo vilddjurets bild.

–Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både

fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal.

–Här gäller det att vara vis; den som har förstånd, han räkne ut betydelsen av vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är sex hundra sextiosex. (Upp 13:11–18)

Detta bibelsammanhang ger en uttömmande beskrivning på vad förödelens styggelse är. Vad innebär det att ställa sig på helig plats; vad innebär det att ställa sig där man inte borde stå; bryta heliga lagar och allmänna lagar; mänskliga fri- och rättigheter?

Talet i Upp 13, sex, sex, sex, förekommer endast på ett ställe förut i Skrifterna.

–Det guld, som årligen inkom till Salomo, vägde sex hundra sextiosex talenter. (2 Krön 9:13)

Här talas om denna oerhörda tid, då Israel var en stormakt och representerade en högtstående kultur med Salomo som konug. Salomo hade bitt till Gud om vishet och förstånd för att han skulle vara ledare och anförare för det stora folket. Detta innebar väldigt mycket. Salomos vishet yttrade sig på många sätt. "Konungen styrde så att silver blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt som mullbärsfikonträd i låglandet." Och i 2 Krön 9:13 berättas: "att det guld som årligen inkom till Salomo vägde sex hundra sextiosex talenter". Denna siffra anger allt annat än blygsamma statsfinanser. En väldigt överflödande statsbudget. Salomo såg dessa väldiga intäkter som flöt in årligen. Sexhundrasextiosex talenter – försök räkna ut hur mycket guld det är, när en talent väger så mycket som 40 kg! Salomo var vis och har gett uttryck för denna visdom i Orspråksboken och i Predikaren. I Predikarens andra kapitel vers 17–18 skriver han:

–Och jag blev led vid livet, ty illa behagade det mig, vad som händer under solen, eftersom allt är fåfänglighet och ett jagande efter vind. Ja, jag blev led vid all den möda som jag hade gjort mig under solen, eftersom jag åt någon annan som skall komma efter mig, måste lämna, vad jag har gjort.

Denna helt ofattbara statsbudget, dessa sexhundrasextiosex talenter guld, förutom allt annat guld och silver, aktades för intet. Salomo insåg att "åt någon annan som skall komma efter mig måste jag lämna vad jag har

gjort. Och vem vet om denne skall vara en vis man eller en dåre. Men ändå skall han få råda över allt det på vilket jag har nedlagt min möda och min vishet under solen".

Hur gick det sedan? Vart tog dessa oerhörda rikedomar vägen? Konungarna som kom efter Salomo förde hela Israel in i en splittring, så att nationen klövs i två delar. Man höll sig inte påds väg särskilt länge innan man avvek. Så var fallet i sydrikt, Juda, som fick ta över Jerusalem, templet och alla rikedomarna.

I 2 Krön 12:9–10 läser vi:

Jesus har gett oss oerhörda nycklar i sin undervisning. Nycklar som är avsedda att hjälpa oss, så vi kan räkna ut betydelsen av vilddjurets tal. "Samla eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjåla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjåla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara."

Här är den springande punkten: "Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara".

–Så drog nu Sisak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem. Och han tog skatterna i HERRENS hus och skatterna i konungshuset; alltsammans tog han. Han tog ock de gyllene sköldar, som Salomo hade låtit göra. I deras ställe lät konung Rehabeam göra sköldar av koppar, och dessa lämnade han i förvar åt hövitsmännen för drabanterna som höllo vakt vid ingången till konungshuset.

Det blev en snabb degradering från guld till koppar. Vilket Jerusalem

är vi engagerade i, och vilket Jerusalem bygger vi egentligen upp?

Jesus har gett oss oerhörda nycklar i sin undervisning. Nycklar som är avsedda att hjälpa oss, så vi kan räkna ut betydelsen av vilddjurets tal. "Samla eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjåla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjåla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara."

Här är den springande punkten: "Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara".

Vad var något värt? Den legitima rätten att förse sig, att äta och dricka av konungens mat, av vinet som denne drack; eller renheten? Den legitima rätten är en skatt i sitt slag. Den har ett värde av särskild dignitet och betydelse. Det skall vi inte förakta, men renheten är en större skatt och av högre dignitet, eftersom om vi förvaltar den rätt, så tillhör den det område där tjuvar icke kunna bryta sig in. Vi kan inte förlora våra skatter och tjuvar kan inte forcera gränserna till vår skattkammare, om vi gör som Daniel; låter oss angeläget vara att inte orena oss. Mott och mal kan inte förstöra de skatter vi vinner på det sättet.

Profeterna som stod för detta budskap var med och skapade de förutsättningar som vi nu på ett särskilt sätt har behållning av. Det enda som kan hjälpa oss som lever i denna tid, att avslöja de verkliga förhållandena; avslöja vilddjuret och försvåra antikrists framträdande.

Ängeln Gabriel kom till Daniel och talade om Jerusalem. Vad var det för Jerusalem han talade om, och vilket uppbyggnadsarbete? Jerusalem skulle byggas upp med sina gator och sina vallgravar. Är vårt Jerusalem öppet med en gata att gå på, en mur och en vallgrav? Det ena som det andra har betydelse och är meningsfullt. Jerusalem skall byggas upp med sina gator och vallgravar under 62 veckor.

Vi har suttit ner under några minuter, kanske en timme, och läst Ordet. Skulle vi inte ha skäl att sitta i 62 veckor och läsa bibeln för att bygga upp Jerusalem, om än i tider av trångmål, så vi får begrepp om denna centralort i Guds frälsningsplan; där inga tjuvar bryta sig in och stjåla, och där mott och mal icke förstöra? ■

GENOM LIDANDE...

Fortsättning från sidan 13

göra under, han kommer att göra som när han sände ut de sjuttio. De gick åstad med glädje och predikade och Gud gjorde under.

När lärjungarna återvände, hade de goda nyheter. De berättade för Herren vad som hade hänt. Vi måste försöka använda den metoden, den principen för att Guds ära ska manifesteras i hans folk.

Det spelar ingen roll vilket offer vi måste ge, det är möjligt att priset kan bli att mista huvudet, eller att hamna i fängelse, men det är en förmån att lida för Jesus Kristus. Han har gett oss ett exempel för att vi skall följa hans fotspår, så att vi i slutskedet kan skriva som Paulus när han skrev till Timoteus: "Guds grundval är fast". När vi har det sigillet är vi kända av Gud och alla som följer Gud måste ta avstånd från det onda. Paulus sa också till Timoteus:

–Men du, var nykter i allting, bär ditt lidande, utför en evangelists verk, fullgör i allo, vad som tillhör ditt ämbete. (2 Tim 4:4)

Det är inte lätt att uthärda lidandet, men för att vara lärjunge måste man uthärda. Som sammanfattning säger Paulus:

–Ty själv är jag nu på väg att offras, och tiden är inne, då jag skall bryta upp. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron.

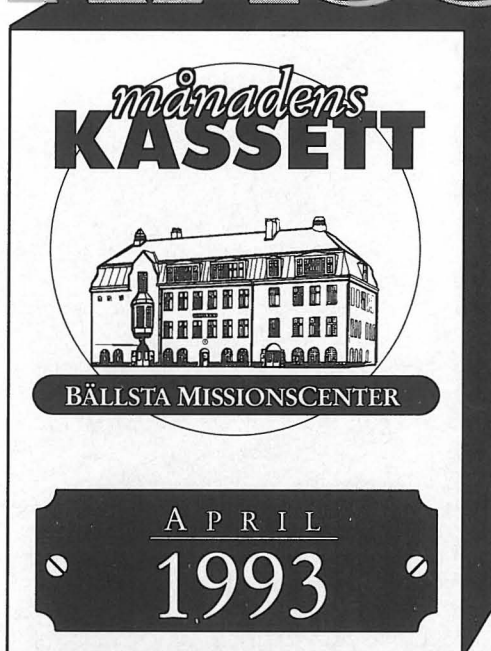
–Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på "den dagen", och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkomelse. (2 Tim 4:6–8)

Priset kan inte sänkas, det har ett enda värde. Människor kan gå till en affär och be att få något till ett billigt pris. Är man Jesu lärjunge kan man inte söka ett billigt pris, därför att det pris han betalade var högt, det var hans blod. När han kallar människan är priset detsamma – han kräver av sina lärjungar en total överlämning.

Det står i Hebréerbrevet, att Jesus blev frestad, men att han har makt att hjälpa oss som blir frestade. Jesus dog, men han uppstod och han lever. Han är mäktig att hjälpa oss.

Herren gjorde sitt torn och det pris han betalade var enormt högt; han gav sitt liv som ett lösen för människan. Gud i himlen hade behag till detta offer, likaså blev den gudomliga lagen tillfredsställd. Lagen krävde syndarens död och Kristus gjorde sig till syndare för oss. Alla offer som gjordes handlade om blodsutgjutelse. För att kunna rättfärdiga syndaren måste det finnas ett offer. Genom det offret har Jesus rättfärdiggjort oss och nu ser Fadern oss som rättfärdiga, därför att offret accepterades. Vi är rättfärdiggjorda, inte genom oss själva, utan genom Jesus Kristus!

Beställ MÅNADENS KASSETT

- Väckelsesånger
- Vittnesbörd
- Brännaktuell förkunnelse

30:-/st

Helår (12 kass.)

250:-

...FRÅN BÄLLSTA
MISSIONSCENTER
BOX 20134 161 02 BROMMA
TEL 08/627 55 55

Endast Postens avgifter tillkommer

Prenumerera
Du
också!

MIDNATTSROPET

Box 20134 161 02 Bromma

Hjälp oss hjälpa

Varje vecka kommer tusentals flyktingar till Sverige från krigshärddar ute i världen.

Hjälp oss att nå dessa människor med evangelium!

Stöd
litteraturmissionen!

PostGiro
44 10 05 - 6

Lyssna på

M^{RADIO}
Maranata

STOCKHOLM

88.0 MHz

Sönd - tors 8.00 - 8.30

Månd 18.00 - 19.00

Ons 19.00 - 20.00

91.1 MHz

Månd - tors 8.00 - 8.30

Fred 19.00 - 21.00

Sönd 9.00 - 10.00

ÖREBRO

95.3 MHz

Tisd 20.15 - 21.15

Tors, lörd 20.00 - 21.00

"VÄCKELSEKRISTEN" MOBILISERING 1993.

"Ibland brukar man tala om mittfältet i svensk kristenhet. Det är de som håller väckelsetraditionen levande utan att ändå uppleva särskilt mycket väckelse. Också där måste man inse: Det räcker inte med sund och klar lära eller med stark bibeltrohet. Budskapet måste "ut på gator och gränder". Nu är det dags att konfrontera ett samhälle i förfall med ett profetiskt utpekade budskap där synd blir synd men där nåd också är nåd och att göra det i tro på den helige Andes kraft.

Låt oss vända vapnen mot den ondska som hotar landet och välsigna varandra i den kampen."

(Ur "Signerat")

"På lördagen fortsatte invigningsfestligheterna. Det var Öppet hus med kaffe och tårta, och det hölls olika typer av tävlingar. Ett bildspel från samernas värld av Bengt Eklöf hörde också till programmet. Besökarna kunde gratis få testa sin kondition eller pröva på vattengymnastik.

(Ur reportage om invigning av Saxnäsgränd)

Båda dessa citat är saxade ur tidningen Dagen, onsdagen 24 mars. Olof Djurfeldt står som författare till båda dessa inlägg, som speglar tidningen Dagens språkförbistring.

BARNOMSORG PÅ TV4

"Ja Till Livet"-rörelsen har som bekant den 24 april varje år en marsch för livet. För att inbjuda sympatisörer att delta i marschen gjorde man en reklamsnutt som skulle visas i TV4. Inslaget innehöll bland annat bilder av foster.

Och då blev det stopp:

- Det är oförläpigt att visa sådant, då vi vet att det är många barn som tittar, förklarade informationschefen Helga Bagøe.

Mycket skall man höra innan öronen trillar av.

INRESEFÖRBUDET HÄVT

Nästan inne i pressläggningen av detta MR fick red. glädjande besked från Dominikanska Republiken. Det inreseförbud som under fyra år hindrat pastor Arne Imsen att komma till landet har hävts på samma gåtfulla sätt som det tillkom! Ingen vet riktigt när eller varför utan bara att det existerat och att det nu är borta. MR får säkert tillfälle att återkomma med rapporter omkring detta, och förhoppningsvis med reportage från Arne Imsen i Santo Domingo.

VÄGEN HEMÅT

*Det finns ingen väg tillbaka
Jag har kapat alla band.
Herrens nåd har jag fått smaka
när Han satte mig i brand*

*Så jag brände alla broar
Steg för steg och dag för dag
Och nu töms jag på mitt eget
Jag är stark när jag är svag.*

*Ja, den Gud jag förr förnekat
men som jag dock svurit åt
tog emot mig i min ångest
när jag sade mig: "Förlåt!"
Sedan dess har livets mening
varit verkligt uppenbar:
Att predika evangelium
om den Frälsare vi har.*

—LARZ GUSTAFSSON